

856

εφημερίδα δρόμου της κατάληψης **σινιάλο**

τεύχος 2ο | ιούνης 2010 | διανέμεται χωρίς αντίτιμο











εμπρός 30 χρόνια πίσω...

Βγάζουμε στους δρόμους
εκτιμήσεις, αναλύσεις
προτάσεις
να αποκαθηλώσουμε
τις Εξουσίες
να απoϊεροποιήσουμε
το Αυτονόητο
να επιτεθούμε
στους Εκβιασμούς
να καταλύσουμε
την Προστακτική



Η εφημερίδα δρόμου "856" αποτελεί προϊόν συλλογικών διεργασιών και συζητήσεων της κατάληψης "σινιάλο". Κυκλοφορεί ελεύθερη χέρι με χέρι στις γειτονιές μας ακηδεμόνευτη από κάθε λογική αντιτίμου, μιας και εχθρεύεται από καταβολής της κάθε εμπορευματική σχέση, αρνούμενη να εξαργυρώσει την αξία της σε χρηματικά ανταλλάγματα και πεισματικά κινούμενη εχθρικά στις επιβεβλημένες ανταλλακτικές σχέσεις που «συνοδεύουν» κάθε κίνηση και δημιουργία.

Με αφετηρία την εναντίωσή της προς τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, επιχειρεί να κατοχυρώσει έναν λόγο αντιπληροφόρησης στο κοινωνικό πεδίο, με στόχο την ενδυνάμωση των κοινωνικών αντιστάσεων απέναντι στην επιθετικότητα της Κυριαρχίας και σε κάθε, θεσμισμένη ή μη, εξουσία.

Το παρόν φύλλο του "856" τυπώθηκε σε 2000 αντίτυπα τον Ιούνη του 2010.

Η διεύθυνση της κατάληψης στο διαδίκτυο είναι: http://sinialo.espiv.net
Για επικοινωνία: sinialo@espiv.net
Διεύθυνση: Καποδιστρίου & Θεσσαλονίκης, πλ. Παπανικολάου

* εξώφυλλο
σκίτσο: 1987, πρόγραμμα της θεατρικής ομάδας του δήμου που φιλοτέχνησε ο Στάθης
φωτογραφίες: στιγμές από το Αιγάλεω των προηγούμενων δεκαετιών

Με φόντο τα «μέτρα ενάντια στην κρίση» που γίνονται όλο και πιο επιθετικά, με τους όρους μιας γενικευμένης κοινωνικής λεηλασίας να ξεδιπλώνονται διασπείροντας φόβους και ανασφάλειες, απαντήσαμε με μια κατάληψη σε δημοτικό χώρο για να αποκτηθεί ένα σημείο αναφοράς, ένας απελευθερωμένος χώρος με σκοπό την εδαφικοποίηση των διάχυτων σχέσεων, των προσωπικών και κοινωνικών αντιστάσεων στην περιοχή. Ενας χώρος εργαστήρι συλλογικών πειραματισμών ενάντια στις εξουσίες, εφαλτήριο αντιπληροφόρησης και δράσης, ζωής κι όχι επιβίωσης... «Σινιάλο» λοιπόν, το όνομα της κατάληψης: «ειδοποίηση, σήμα, σύνθημα».

Και την ίδια στιγμή που δηλώνουμε την παρουσία της κατάληψης, επιστρέφουμε με ένα ακόμη τεύχος του «856». Η Πρωτοβουλία Αναρχικών Αιγάλεω, με τον ίδιο τρόπο που επέλεξε να διαχυθεί μέσα στο εγχείρημα της κατάληψης, επιλέγει την κοινωνική διαστολή του εγχειρήματος του «856» χωρίς να υποστέλλονται ούτε στο ελάχιστο τα προτάγματα της αναρχικής αντίληψης. Είμαστε πλέον άτομα που δρουν μέσα στη συνέλευση της κατάληψης κι όχι ομάδα που λειτουργεί ως φραξιονιστική συνιστώσα της. Συνεχίζουμε διαστέλλοντας διαρκώς την συλλογική ταυτότητα όχι με σκοπό να χάσουμε την αναρχική μας προταγματική αλλά να εμπλουτίσουμε το όμορφο παιχνίδι της ανατροπής αυτού του παρηκμασμένου πολιτισμού. Από τη γειτονιά ως το σύμπαν.

Και στο καινούργιο τεύχος του «856», η «κρίση» δεν θα μπορούσε να μην είναι το κεντρικό θέμα. Μπαίνουμε σε ένα βαθύ τούνελ χωρίς να φαίνεται ίχνος από το φως της διεξόδου. Ενα πηχτό σκοτάδι που γίνεται ακόμη πιο πηχτό όσο αναλαμβάνουν να μας φωτίζουν από τις οθόνες των τηλεοράσεων οι χειραγωγικές ειδήσεις των 8, οι διαφημίσεις υπερσυσσωρευμένων άχρηστων εμπορευμάτων, οι γελωτοποιοί της εξουσίας, ο θλιβερός συρφετός της κοινωνίας του θεάματος. Είναι γεγονός ότι χρωστάμε στους εαυτούς μας τις καλύτερες αναλύσεις για την πραγματικότητα. Χωρίς ανάλυση δεν μπορείς να συνθέσεις. Χωρίς θεωρία, η πράξη εγκλωβίζεται στη σφαίρα της εμπειρίας. Επιχειρούμε μια καλή αρχή για να ορίσουμε τις κατευθύνσεις και τις στοχεύσεις σε σχέση με την κρίση και να οδηγηθούμε με συνέπεια προς τη δράση για την ακύρωση των συνεπειών της στην καθημερινή μας ζωή. Καταγράφουμε τις ελαύνουσες συνέπειες αυτής της συνθήκης στο Αιγάλεω.

Από κει και πέρα η ύλη του εντύπου ξεδιπλώνεται με την φυσικότητα των ανθρώπων που όχι μόνο ζουν στην περιοχή αλλά θέλουν να ανατρέψουν τα απάνθρωπα μεγέθη της και στην κατεύθυνση αυτή μετατρέπουν το βίωμα αυτής της σχέσης σε εμπειρία, καταγράφουν τα γεγονότα, απολογίζονται τις παραμέτρους τους και (αντι)πληροφορούν. Ποιος μπορεί να μιλήσει καλύτερα για τον κόσμο πέρα από αυτούς τους ίδιους που τον ζουν; Ετσι, το «μετρό» στον Εσταυρωμένο διευρύνει τα όρια της «υγειονομικής του ζώνης» σε βάρος του δημόσιου χώρου, οι μοριακές αντιστάσεις συνεχίζονται με το μοίρασμα του εισιτηρίου χέρι με χέρι, ο εργολάβος Βωβός παρελαύνει στον Ελαιώνα παρόλη την «κρίση», απαλλοτριώνεται σούπερ μάρκετ στου Λιούμη, απολογίζεται η εμπειρία του αποκλεισμού της «interattica», καταγράφεται το γεγονός του ανήκεστου τραυματισμού του αιγαλιώτη διαδηλωτή Π. Σάμιου από τις δυνάμεις καταστολής, παρουσιάζεται το «Σινιάλο» ως κατάληψη, εγκαινιάζεται η στήλη "res gestae", «των πεπραγμένων» δηλαδή -μικρών πραγματικών ιστοριών από την πρόσφατη επικαιρότητα, δημοσιοποιείται η προκήρυξή μας για τα τραγικά γεγονότα της 5ης Μάη (μια απλή αρχή για έναν πολυσήμαντο πολιτικό αναστοχασμό), καταγράφονται οι απεργιακές δράσεις στο φαστφουντάδικο Via-Vai και τις εκδόσεις Αγρα, καταγγέλλεται η κρατική θηριωδία με τον ακρωτηριασμό του αναρχικού Σίμου Σεϋσίδη, η δικονομική χυδαιότητα με την αθώωση των βιαστών της Αμαρύνθου, μεταφέρεται σταχυολόγηση από μαρτυρία του Μανόλη Κληρονόμου, αιγαλιώτη αντιπλοίαρχου της «Ελεύθερης Μεσογείου», ενός από τα πλοία που δέχτηκαν την ισραηλινή δολοφονική επίθεση ενώ έπλεαν στα ανατολικά της Μεσογείου προς την Γάζα, επιχειρείται μια προσπάθεια κατανόησης του δράματος των «κόκκινων πουκάμισων» στην Ταϋλάνδη, παρουσιάζονται ποιήματα, σχέδια για τους μετανάστες και εικόνες από την κατάληψη «Σινιάλο».

Και τέλος, αδημονούμε για τη ζωή.
Τα καλύτερα έρχονται...

στο Αιγάλεω της βαθιάς κρίσης...

...μία συγκέντρωση δασκάλων...



Στις 17 Μάρτη το μεσημέρι έλαβε χώρα συγκέντρωση των δασκάλων της περιοχής μας. Ο αριθμός των συμμετεχόντων απείχε πολύ από μια "μαζική" άρνηση των "νέων μέτρων" με δεδομένη και την στήριξη φοιτητών. Το αντίθετο θα έλεγε κανείς, αφού είμαστε σε μια περίοδο όπου είναι ανάγκη να μαξιμαριστούν οι προσπάθειες ενίσχυσης των κοινωνικών αντιστάσεων και όχι να αναπαραχθούν οι αλγεινές διεκπεραιωτικές κοινότυπες συνταγές συντεχνιακού τύπου. Στο προκείμενο, όσο αδύναμη είναι η συμμετοχή σε έναν αγώνα τόσο επιβεβαιώνεται η αστοχία των περιεχομένων του. Αυτά έχουμε να πούμε με δεδομένη την ανύπαρκτη έως και ελάχιστη και αποσπασματική ενημέρωση για το κάλεσμα αυτό στην περιοχή…

...μια παρέμβαση στην παρέλαση της 25ης Μαρτίου...



Με εκατοντάδες κείμενα προς τους μαθητές, χιλιάδες τρικάκια την ώρα της παρέλασης και χαρτοπανό στον περίγυρο η πρωτοβουλία αναρχικών Αιγάλεω προσπάθησε να πολιτικοποιήσει ένα βαρετό πανηγύρι στην περιοχή μας, να διεμβολίσει μια επετειακή διεκπεραίωση, να αποκαταστήσει τα αυθεντικά διακυβεύματα της καθημερινής μας ζωής. Η γενικευμένη έκπληξη ήταν πασιφανής.

Και εις άλλα με υγείαν!

μια πορεία εργαζομένων στο δήμο...



Το πρωί της 10ης Μάρτη, 100 περίπου εργαζόμενοι στον Δήμο Αιγάλεω πραγματοποίησαν πορεία ενάντια στα νέα μέτρα. Από το πρωί είχαν προχωρήσει σε αποκλεισμό του Δημαρχείου και στη συνέχεια κινήθηκαν με πορεία μέσω της Ιεράς Οδού προς τον σταθμό του μετρό στο Αιγάλεω, συνοδευόμενοι από δύο περιπολικά της αστυνομίας.

Φαίνεται ότι πέρα από τις κεντρικές κινητοποιήσεις της ΑΔΕΔΥ, οι οποίες ήδη είχαν αρχίσει να φθίνουν -επιτηδευμένα- από εβδομάδα σε εβδομάδα, έχουμε κι ένα ξεδίπλωμα περιφερειακών δράσεων από δημόσιους υπαλλήλους. Αυτές οι περιφερειακές δράσεις μπορεί να αποτελέσουν ένα ακόμη στοίχημα ενάντια στα νέα μέτρα, καθώς έχουν τη δυνατότητα να αποδιαρθρώσουν το δοσιλογισμό της κεντρικής συνδικαλιστικής διαμεσολάβησης. Πρόκειται για επιλογές της βάσης εργαζομένων που μπορούν να θέσουν σε κριτική τις κεντρικές συνδικαλιστικές και κομματικές γραμμές, μπορούν τόσο να αποκεντρώσουν την κοινωνική δυναμική όσο και να ακυρώσουν τους κεντρικούς κατασταλτικούς σχεδιασμούς.

...και μια απαλλοτρίωση super market!

Αναδημοσιεύουμε από το athens.indymedia την ανάληψη ευθύνης που ακολούθησε την απαλλοτρίωση του MyMarket στου Λιούμη:

"Σήμερα το πρωί πραγματοποιήσαμε συλλογική απαλλοτρίωση του σούπερ μάρκετ "My Market" με σκοπό να μοιράσουμε προϊόντα πρώτης ανάγκης στη λαϊκή αγορά. Κρύψαμε τα πρόσωπά μας γιατί ξέραμε ότι τα μάτια θα στραφούν επάνω μας (ανθρώπινα και μηχανικά) μιας και ακόμα, δυστυχώς, δε γίνονται κάθε μέρα συλλογικές απαλλοτριώσεις σούπερ μάρκετ.

Σίγουρα δεν είμαστε οι "ρομπέν των σούπερ μάρκετ". Είμαστε κάποιοι άνθρωποι που βρεθήκαμε και αποφασίσαμε να δράσουμε συλλογικά ενάντια σ' αυτόν τον κόσμο της αποξένωσης και της εξατομίκευσης. Συζητήσαμε τόσο τα πολιτικά όσο και τα επιχειρησιακά χαρακτηριστικά της δράσης, σε οριζόντιες διαδικασίες όπου όλοι εκφράζουν την γνώμη τους και καμιά δεν είναι ανώτερη απ΄ την άλλη. Χωρίς αρχηγούς, προέδρους, και ειδικούς (αυτές για μας είναι κάποιες από τις βασικές αρχές της αυτοοργάνωσης).

Εχοντας ήδη από καιρό βιώσει τη καταπίεση και την εκμετάλευση και θεωρώντας ότι η μοιρολατρία, ο ωχαδερφισμός και η καρτερικότητα προωθούν την αδράνεια και την απραγεία μπροστά στη λεηλασία των ζωών μας, επιλέγουμε να απαντάμε έμπρακτα και δυναμικά (αυτό για μας είναι η αξιοπρέπεια).

Απέναντι στο ζοφερό μέλλον που μας επιφυλάσσουν, μπροστά σε μια επικείμενη ισοπέδωση των ζωών μας, την ανέχεια και την εξαθλίωση υπάρχουν δύο δρόμοι, αυτός του κανιβαλισμού, του αλληλοφαγώματος και της λογικής "όλοι εναντίων όλων" και εκείνος την άμεσης δράσης και συλλογικής αντίστασης.

Στο άμεσο μέλλον μπορεί να δούμε εικόνες που θα κόβονται χέρια για ένα μπρασελέ αξίας 10 ευρώ ή εικόνες που όλα τα χέρια θα ενώνονται για να απαλλοτριώσουν σούπερ μάρκετ και να μαγειρεύουν συλλογικά στις πλατείες των γειτωνιών, να καταλάβουν δημαρχεία και εργοστάσια, μέχρι την στιγμή που θα μοιραζόμαστε τα αγαθά με βάση τις πραγματικές ανάγκες και επιθυμίες και όχι σαν εμπορεύματα με βάση το κέρδος.

Ενάντια στην εξατομικευμένη επιβίωση επιλέγουμε τη συλλογική ανατροπή.

Αλληλεγγύη στους 4 διωκόμενους για απαλλοτρίωση super market στη Λάρισα.

Οι 40 κλέφτες χωρίς τον Αλί Μπαμπά"



παιχνίδια της δημοτικής αστυνομίας

τα επίμονα και μαλακισμένα

Τον τελευταίο καιρό, τα κομάντο της δημοτικής αστυνομίας πραγματοποιούν νέα σχέδια και αναδιατάσσουν τις κινήσεις τους. Δεν υπάρχει το καθιερωμένο κρυφτούλι με το περιπολικό τους γύρω από την πλατεία εσταυρωμένου, αλλά αντιθέτως, έρχονται και κάθονται πεζή πάνω στην πλατεία χωρίς να κυνηγούν τους μετανάστες μικροπωλητές. Οι μικροπωλητές, από τη μεριά τους, αδρανοποιούνται και κρατάνε την πραμάτεια τους μαζεμένη καθ' όλη τη διάρκεια της παρουσίας των δημοτόμπατσων. Οταν η ώρα πάει 21:00, η ώρα που τα μαγαζιά κλείνουν, αποσύρονται…

Το γεγονός ότι σε μία από τις εφόδους τους η παρουσία τους συνοδευόταν από τον αντιδήμαρχο ή δημοτικό σύμβουλο (απροσδιόριστη μεν, τοπικοπαραγοντική δε η κουστουμάτη ιδιότητα), που συντόνιζε την "επιχείρηση", δηλώνει το ενδιαφέρον του δήμου, εν όψει των επερχόμενων δημοτικών εκλογών, να προστατεύσει το περιώνυμον ψηφοδεές πλήθος του εμπορικού κόσμου…

Ωραία κόλπα! Μεταβλητή μεταναστών εναντίον δημόσιας τάξης σημειώσατε 2.

ΥΓ. Α! Και μην ξεχνάμε ποτέ εκείνο το σύντομο ανέκδοτο: οι δημοτόμπατσοι επιτελούν "κοινωνικό έργον"!

Αξιος ο μισθός!

οι αστυνομικοί δεν αντέχουν να βρίσκονται εκεί...

Η είδηση:

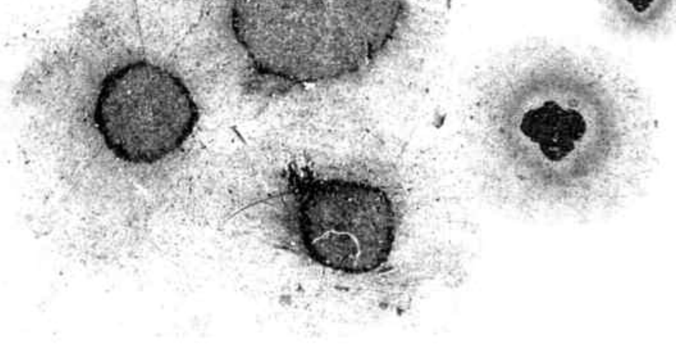
Σε απεργία πείνας οδήγησαν στις 15 Απρίλη τους περίπου 20 κρατούμενους μετανάστες στο Αστυνομικό Τμήμα Αιγάλεω οι απάνθρωπες συνθήκες κράτησης. Οι ίδιοι κατήγγειλαν ότι οι αστυνομικοί τους είχαν απαγορέψει την πρόσβαση στην τουαλέτα και δεν τους άφηναν να πλυθούν… το κρατητήριο είναι υπόγειο και έχει μόνο δύο παράθυρα για εξαερισμό. Οι αστυνομικοί μάλιστα δεν κατεβαίνουν και κανείς δεν βρίσκεται εκεί για να τους ανοίξει, όταν ζητούν να πάνε στην τουαλέτα, καθώς –όπως ισχυρίστηκε ο ίδιος ο διοικητής του Α.Τ.- οι αστυνομικοί δεν αντέχουν να βρίσκονται εκεί.

Η ουσία:

Κλασική τακτική των ναζί: συλλαμβάνω, εγκλείω σε συνθήκες απάνθρωπες, εγκαταλείπω για μέρες και μήνες τους διωκόμενους σε αυτές τις συνθήκες, τους εξαναγκάζω σε αυτοαπαξίωση και, αν χρειαστεί, τους φέρνω στην επιφάνεια σε άθλια κατάσταση με σκοπό να τους διασύρω ως "βρωμιάρηδες", "μιαρούς", "κατώτερους"…

Κι, όταν επιτίθεσαι σε αυτούς "που δεν αντέχουν να βρίσκονται εκεί" όπου εξαναγκάζουν Αλλους να είναι, σου απαντάνε με μια άλλη κλασική ναζιστική ατάκα: εγώ απλώς εκτελώ εντολές…

Ετσι για να μην ξεχνιόμαστε.





Η τράπεζα Marfin στο Αιγάλεω με μαύρη σημαία στην πρόσοψη. Στη "γλαφυρή" και κροκοδείλια επιστολή του (στις 18/05) ο Βγενόπουλος δηλώνει ότι πληρούνταν όλες οι προδιαγραφές ασφάλειας του υποκαταστήματος της Σταδίου χωρίς να εξηγεί πώς την ίδια στιγμή δεν λειτούργησε τίποτε πέρα από δύο πυροσβεστήρες χειρός. Με μότο τη φράση: "δεν μας αγγίζει!" επιχειρεί μια επικοινωνιακή άσκηση, όπου για μια ακόμη φορά απλώς επιβεβαιώνεται το εύρος του αναισθητικού λίπους στην λεία επιδερμίδα των παχύδερμων. Δεν τους αγγίζει τίποτα! Δεν προσπερνάμε την υπόθεση αυτή (έχουμε πολλά να αναστοχαστούμε για τον άδικο χαμό των 3 ανθρώπων) αλλά δεν μπορούμε να μην έχουμε μια γαργαλιστική απορία για τον Βγενόπουλο:

Η μαύρη σημαία έχει αναρτηθεί και στα τρία κότερα του;

σοβαρός τραυματισμός διαδηλωτή από χειροβομβίδα κρότου- λάμψης

Τον τραυματισμό του Παναγιώτη Σαμίου και την «επίδειξη δύναμης της αστυνομίας» καταγγέλλει και ο Σύλλογος Εκπαιδευτικών Αιγάλεω.

«Εκατοντάδες άνθρωποι χτυπήθηκαν, ψεκάστηκαν, ποδοπατήθηκαν στην προσπάθειά τους να ξεφύγουν από τη μανία των ανδρών των ΜΑΤ. Ανάμεσα σε αυτούς που τραυματίστηκαν ήταν και ο συνάδελφός, Παναγιώτης Σάμιος, μέλος του Δ.Σ του Συλλόγου μας, ο οποίος χτυπήθηκε στο κεφάλι από χειροβομβίδα κρότου-λάμψης. Αποτέλεσμα της έκρηξης είναι ο συνάδελφος να έχει σοβαρότατο πρόβλημα υγείας. Καταδικάζουμε την επίθεση και τον τραυματισμό του συναδέλφου μας», αναφέρουν στην ανακοίνωσή τους, ζητώντας παράλληλα από το Δ.Σ της ΔΟΕ να καταδικάσει και να καταγγείλει την επίθεση και τον τραυματισμό του κ. Σαμίου, αλλά και να παρθούν όλα τα μέτρα περιφρούρησης των απεργών (νομική βοήθεια, καταγγελία και μηνύσεις στο Υπουργείο «Προστασίας» κλπ).

Ο 45χρονος δάσκαλος, Παναγιώτης Σάμιος, εξηγεί ότι βρισκόταν μαζί με συναδέλφους του μπροστά από το ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετανία», ενώ η συγκέντρωση πλησίαζε προς το τέλος. Μπροστά από τη Βουλή οι διμοιρίες άρχισαν την επίθεση. «Ξαφνικά ο κόσμος άρχισε να τρέχει πανικόβλητος, ενώ εκρήξεις ακουγόντουσαν από το βάθος. Δεν μπορούσα να τρέξω, ήθελα να βοηθήσω τον συνάδελφό μου, ο οποίος είχε έρθει μαζί με την κόρη του».

«Εξω από το ξενοδοχείο ήταν μία διμοιρία, η οποία χτυπούσε μία ομάδα διαδηλωτών. Γύρισα το κεφάλι μου προς τις διμοιρίες, οι οποίες απωθούσαν τον κόσμο χτυπώντας και ρίχνοντας ότι είχαν. Ξαφνικά μία κρότου λάμψης έσκασε εκατοστά από το αυτί μου και έπεσα κάτω. Τα δακρυγόνα συνέχιζαν να πέφτουν, σερνόμουν, ενώ οι διμοιρίες έδερναν τον κόσμο. Υστερα από λίγη ώρα κατάφερα να σηκωθώ και κατευθύνθηκα με έντονους πόνους προς το αυτοκίνητό μου».

Οι ιατρικές εξετάσεις έδειξαν ότι από το ωστικό κύμα είχε καταστραφεί τελείως το δεξί του αυτί, ενώ το αριστερό έχει υποστεί σοβαρό τραυματισμό. «Από το δεξί δεν ακούω τίποτα, ενώ στο αριστερό έχω μεγάλο ποσοστό βαρηκοΐας. Δεν αντέχω τους οξείς ήχους», σημειώνει ο Παναγιώτης. «Στο Ιπποκράτειο μου είπαν ότι δεν μπορεί να γίνει κάτι περισσότερο, δεν μπορεί να βελτιωθεί η κατάσταση».

Εν τω μεταξύ προσπαθεί να μαζέψει όλα τα απαραίτητα αποδεικτικά για τον σοβαρό και μόνιμο τραυματισμό του. Θέλει να κινηθεί νομικά εναντίον της Αστυνομίας, ωστόσο δεν μπορεί να σηκώσει το οικονομικό βάρος που απαιτείται.

«Πρέπει να τους σταματήσουμε. Δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτή η κατάσταση. Εβλεπα κόσμο να τον μαζεύουν από το σορό και να τον ξυλοκοπούν. Ενα παιδί που ήταν πεσμένο του φώναζαν, βρίζοντας τον, να σηκωθεί και μόλις έκανε δύο βήματα, τον χτυπούσαν και τον ξαναέριχναν κάτω, και πάλι από την αρχή», δηλώνει αγανακτισμένος.

"Η έκρηξη της χειροβομβίδας μου πήρε μόνο την ακοή. Δεν μπορούν να μου πάρουν με τίποτε την ψυχή και το μυαλό μου. Πιστός στις ιδέες μου και σ' αυτά που διδάσκω στα παιδιά μου, θα συνεχίσω να είμαι στις πρώτες γραμμές του αγώνα που δίνει εδώ και χρόνια ο λαός μας για Ψωμί-Παιδεία- Ελευθερία, Δε φοβόμαστε τις προβοκάτσιες, τη βία και την καταστολή. Μετά τις 5 και τις 6 Μάη ο φόβος έχει αλλάξει στρατόπεδο. Αυτοί έχουν κάθε λόγο να τρέμουν την οργή μας"

Προσοχή! Ακολουθεί πολιτική διαφήμιση...



Η Λιάνα στη γειτονιά μας... Αφήνοντας για λίγο τα στούντιο του Παπαδάκη και του Πρετεντέρη, κατηφορίζει στις καφετέριες του Αιγάλεω, για να μιλήσει σχετικά τις "πολιτικές εξελίξεις στην Ελλάδα". Από Αλκαίο και Eurovision, ως τη σφαγή ανοιχτά της Γάζας, και από προβοκάτορες κουκουλοφόρους μέχρι Παναθηναϊκό, Ερντογάν και αγωγό Μπουργκάς- Αλεξανδρούπολη. Φήμες που τη θέλουν να κάνει στάση για προσκύνημα στην Αγία Τριάδα (όχι τη Κομματική), κρίνονται ως προβοκατόρικες και αντικομμουνιστικές...

Ο πασόκος υποψήφιος δήμαρχος του Αιγάλεω, Χρήστος Καρδαράς, σηκώνει τα μανίκια και πιάνει δουλειά... στο facebook! Κουστουμοφορεμένος, φρεσκοξυρισμένος, με προεκλογική φωτογραφία, θαυμαστής του παρασημοφορεμένου Χρυσοχοΐδη, και ταυτόχρονα φίλος με τον ιερομόναχο- πρεζέμποραπράκτορα- μπράβο, Απόστολο Βαβύλη...



Από την άλλη ο Καλογερόπουλος και η αυλή του, βλέποντας ότι το προσωπικό facebook του δημάρχου δε πολυτραβάει, έχουν στήσει γκρουπάκι με τίτλο "Θέλω το Δημήτρη Καλογερόπουλο για δήμαρχο αιγάλεω- τρίτη θητεία"

Ο δημοσιογράφος Παπαδόπουλος είναι πρώτη μούρη, και ανάμεσα στους φίλους εκτός από τον απατεώνα Πέτρο Μαντούβαλο, τον δανδή Μιλτιάδη Βαρβιτσιώτη, και έναν αποτυχημένο υποψήφιο βουλευτή του ΛΑ.Ο.Σ. (Καραθάνος),υπάρχει και το κλειστό γκρουπ της Χρυσής Αυγής, στη λίστα...
Η φωτογραφία- διαφήμιση της προηγούμενης τετραετίας με τη χειραψία Καλογερόπουλου- Καραμανλή, φυσικά αγνοείται...



για την εμπειρία του αποκλεισμού της interattica...


φωτογραφία από τη συνέλευση εργαζομένων

Στις 9 Απρίλη, από το πρωί είχε γίνει γνωστό ότι στα γραφεία της εταιρίας ταχυμεταφορών Interattica, επί της διασταύρωσης Π. Ράλλη και Κηφισού, ήταν σε εξέλιξη αποκλεισμός από τους εργαζόμενους. Ηταν η μέρα που η εταιρία ανακοίνωσε στους εργαζόμενους ότι πτώχευσε και ότι θα αδυνατούσε, προφανώς, να πληρώσει μισθούς και αποζημιώσεις. Οι εργαζόμενοι, 100 περίπου τον αριθμό, απέκλεισαν τα γραφεία εμποδίζοντας τους γάλλους διευθυντές να αποχωρήσουν.

Για την ιστορία, η Interattica ιδρύθηκε το 1990, το 2001 εξαγοράστηκε κατά 66% από την τράπεζα Πειραιώς και από το 2006 -κατόπιν νέας εξαγοράς κατά 86%- ήταν μέλος της Geopost, θυγατρικής του ομίλου La Post (Γαλλικά Ταχυδρομεία). Χαρακτηριστικά, για το έτος 2008 η εταιρεία DPD Interattica είχε συνολικά έσοδα 12 εκατομμυρίων ευρώ. Από το ιστορικό της εταιρείας προκύπτει ότι η Interattica ήταν μία από τις 4-5 μεγαλύτερες εταιρείες ταχυμεταφοράς - ταχυδρόμησης.

Πρώτη λοιπόν χρονιά ύφεσης και το διοικητικό συμβούλιο την έκανε με ελαφρά πηδηματάκια… αφού πρώτα έσπρωξε με το –ποιος ξέρει πόσο;- αζημίωτο όλο το πελατολόγιο στην ACS. Μετά από 10 περίπου ώρες αποκλεισμού, συνελεύσεων και διαβουλεύσεων οι εργαζόμενοι και με τις διαβεβαιώσεις των δικηγόρων τους, άφησαν τους γάλλους διευθυντές να φύγουν αφού «απέσπασαν γραπτή δέσμευσή τους» για την καταβολή δεδουλευμένων και αποζημιώσεων εν ευθέτω χρόνω.

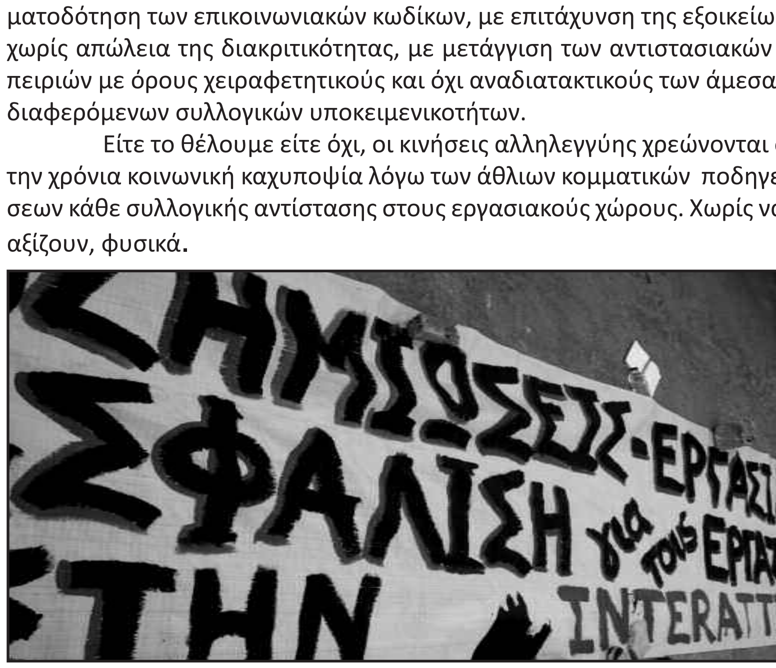
Πρόκειται για την πρώτη περίπτωση ιδιότυπης ομηρείας των διευθυντών από τους εργαζόμενους στην ελλάδα -μια και στην ευρώπη και ιδιαίτερα στην γαλλία το φαινόμενο είναι συνηθισμένο. Χαρακτηριστικός ήταν ο διάλογος μεταξύ των εργαζομένων και των μπάτσων που προσπάθησαν να «ανιχνεύσουν» τους όρους του αποκλεισμού: «Ομηροι; Ποιοι όμηροι;… Βεβαίως! Εμείς οι εργαζόμενοι βρισκόμαστε σε καθεστώς ομηρείας απλήρωτοι από τους διευθυντές μας». Ομορφη αντιστροφή της πραγματικότητας της απλής κυριαρχικής λογικής.

Μια και παρακολουθήσαμε όλη τη διαδικασία του αποκλεισμού έχουμε να κάνουμε δύο επισημάνσεις που αφορούν τις αντιστάσεις στους εργασιακούς χώρους και όχι μόνο, με δεδομένη την όξυνση της συστημικής κρίσης.

Η πρώτη έχει να κάνει με την ύστερη ανακάλυψη του συλλογικού αγώνα από τους εργαζόμενους. Με βάση τις δικές τους μαρτυρίες δεν υπήρχε καμία συλλογική βάση στις σχέσεις τους όχι μόνο από καταβολής της εργασιακής τους σχέσης αλλά ακόμη και όταν υπήρχαν σημάδια που έδειχναν τις τυχοδιωκτικές κατευθύνσεις της εργοδοσίας. Δυστυχώς, οι συνελεύσεις που έγιναν την 9η του Απρίλη ήταν οι πρώτες και οι τελευταίες των συλλογικών τους αντιστάσεων. Μέσα σε μια μέρα μοιράστηκαν την οργή και την αγανάκτησή τους, αντάλλαξαν σκεπτικά ανοιχτά κι ελεύθερα, γνώρισαν ο ένας/η μία τα όρια των δεκτικοτήτων των άλλων, φώναξαν στα αφεντικά αλλά έκαναν ησυχία για να ακούν ο ένας/η μία τον άλλο/την άλλη, εκτέθηκαν συλλογικά. Πρώτη φορά ένιωσαν την φρίκη της κρίσης μαζί ως συνάδελφοι/ισσες αλλά, δυστυχώς, θα βιώσουν τις συνέπειες ως απολυμένοι/ες μόνοι και μόνες τους. Ο δοσιλογισμός του καθεστωτικού συνδικαλισμού έχει κατορθώσει την απώθηση του συλλογικού μέσα στους εργασιακούς χώρους που, ως τέτοιο, επαν-ανακαλύπτεται σε οριακές καταστάσεις καπιταλιστικής επιθετικότητας δυνατό μέσα στην «ορφάνια» του από αντιπροσώπους αλλά αδύναμο να αντεπεξέλθει μια και δεν έχει κατοχυρώσει τις απαιτούμενες πολιτικές και κοινωνικές σχέσεις. Και δεν είναι μόνο η interattica. Με την κρίση προ των πυλών υπάρχουν πολλές περιπτώσεις που εργαζόμενοι/ες συναντιούνται πια σε σπίτια ή καφετέριες -μια και οι εταιρίες δεν υπάρχουν- και τρέχουν σε δικηγόρους για να διεκδικήσουν όλα όσα δικαιούνται. Ας επισημάνουμε ότι είναι σημαντική η εμπειρική επίκληση έστω και αυτής της ύστερης ανακάλυψης του συλλογικού για την διεύρυνσή του σε όλο το φάσμα της καθημερινής ζωής. Ετσι κι αλλιώς όλα συνεχίζονται.

Στην περίπτωση της interattica η στάση των αλληλέγγυων ήταν αμφίσημη. Από τη μια ήταν πασιφανής η δεκτικότητα των εργαζομένων προς άτομα που κατέφθαναν για να στηρίξουν τον αποκλεισμό και ως ένα σημείο δεν υπήρχε κανένα δείγμα διαχωρισμού. Από την άλλη ήταν λίγο «παράξενη» η παρουσία των αλληλέγγυων όχι τόσο στα πηγαδάκια όσο στις διαρκείς συνελεύσεις όπου συμμετείχαν επί ίσοις όροις με τους εργαζόμενους. Η κατάσταση έφτασε να γίνει προβληματική όταν οι εργαζόμενοι ζήτησαν από τους αλληλέγγυους να μην συμμετάσχουν στη συνέλευση όπου θα παιρνόταν και η τελική απόφαση για την μοίρα του αποκλεισμού. Μερικοί ίσως να έχουν την εντύπωση ότι δημιουργήθηκε θέμα εμπιστοσύνης μια και υπήρξαν μερικές στάσεις πλειοδοσίας δυναμισμού από μεριάς των αλληλέγγυων. Αποψή μας πάντως είναι ότι δημιουργήθηκε θέμα καθαρά διαδικαστικό πάνω στη βάση: ποιος αποφασίζει και πώς; Κι εδώ έχουμε να κάνουμε με έναν απαιτούμενο αναστοχασμό στη βάση της αλληλεγγύης που έχει να κάνει με το ίδιο ακριβώς σημείο που αναπτύχθηκε στην πρώτη μας επισήμανση. Δεν υπάρχουν αυτονόητα στο χρονικό εκείνο σημείο όπου η επικυριαρχία της εξατομίκευσης στις συνειδήσεις αποδομείται μέσα σε μια οριακή κατάσταση. Οι κοινωνικές σχέσεις χτίζονται με διαρκή επανοηματοδότηση των επικοινωνιακών κωδίκων, με επιτάχυνση της εξοικείωσης χωρίς απώλεια της διακριτικότητας, με μετάγγιση των αντιστασιακών εμπειριών με όρους χειραφετητικούς και όχι αναδιατακτικούς των άμεσα ενδιαφερόμενων συλλογικών υποκειμενικοτήτων.

Είτε το θέλουμε είτε όχι, οι κινήσεις αλληλεγγύης χρεώνονται όλη την χρόνια κοινωνική καχυποψία λόγω των άθλιων κομματικών ποδηγετήσεων κάθε συλλογικής αντίστασης στους εργασιακούς χώρους. Χωρίς να το αξίζουν, φυσικά.



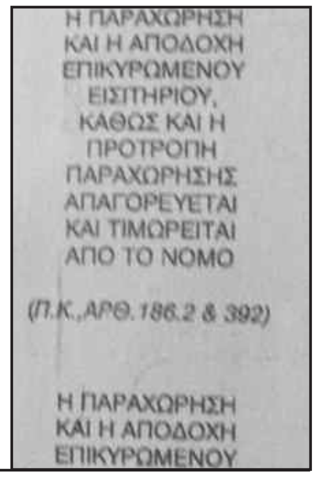
παν μέτρο του μετρό άχρηστο!

Ξέρουμε πολύ καλά ότι οι περιοχές γύρω από κάθε στάση του μετρό, μετά το πέρας των εργασιών για την δημιουργία νέου «αναπτυξιακού έργου» (στάσης μετρό), μετατρέπονται σε υγειονομικές ζώνες. Ετσι, λοιπόν, έγινε και συνεχίζει να γίνεται καθημερινά με την στάση «Αιγάλεω». Πέρα, όμως, από τις ανακοινώσεις- προσταγές- απαγορεύσεις, που ακούγονται σε όλους τους χώρους του μετρό, ήρθε να προστεθεί στη λίστα και η απαγόρευση της ελεύθερης έκφρασης των νέων που έκαναν σκέιτμπορντ και ποδήλατο στον χώρο πάνω από το μετρό. Η νεολαία αξιοποίησε ένα χώρο, που ήταν ανεκμετάλλευτος, όπως και οι περισσότερες τσιμεντένιες πλατειές, για να εκφραστεί μέσα από ζογκλερικά κόλπα, ποδήλατα και πατίνια… Είναι γνωστό ότι οι πλατειές είναι μέρη που μπορούν πολύ εύκολα να γίνουν προπύργια κοινωνικοποίησης και μέσα στα οποία μπορούν να αναπτυχτούν τέχνες του δρόμου και αλλά μέσα έκφρασης (πέρα από μέσα μαζικής μεταφοράς). Το κράτος και τα τσιράκια του, όμως, ποτέ δεν θα συναινούσαν σε κάτι τέτοιο και, έτσι, πριν λίγο καιρό τοποθετηθήκαν κάγκελα στην πίσω πλευρά της εισόδου- εξόδου του μετρό, όπου λάμβαναν χώρα οι προαναφερθείσες δράσεις. Επίσης, οι μπάτσοι τραμπούκιζαν τα παιδιά, επειδή το Πάσχα πέταξαν δυναμιτάκια σε εκείνο το σημείο, ενώ λίγους μήνες αργότερα συνάδελφοί τους -και ίσως οι ίδιοι τραμπούκοι- έριχναν δυναμιτάκια έξω από το Α.Τ., επειδή η Εθνική Ελλάδος κέρδισε ένα παιχνίδι στο Μουντιάλ.

Πέρα, όμως, από τον εκφοβισμό των νεολαίων, οι μπάτσοι και οι δημοτόμπατσοι δεν περιορίζονται εκεί… Κάνουν ξαφνικές επιχειρήσεις σκούπες στον χώρο εξωτερικά του μετρό που στόχο έχουν τους μικροπωλητές. Πολλές φορές έχουν προσπαθήσει να κατασχέσουν τσάντες και μικροαντικείμενα από τους μετανάστες, οι όποιοι παλεύουν να επιβιώσουν με την πώληση αυτών των αντικειμένων.

Μέσα σε όλο αυτό το κλίμα εκφοβισμού και αποξένωσης, η εταιρεία «Αττικό Μετρό» αποφάσισε να απαγορεύσει στους επιβάτες να δίνουν σε κάποιον άλλο το εισιτήριό τους εφόσον αυτοί δεν το χρειάζονται, ώστε να μην χάνει η εταιρεία χρήματα. Η κίνηση αυτή δείχνει την πρόθεση της κάθε εξουσίας να εξαφανίσει την παραμικρή ένδειξη αλληλεγγύης. Φυσικά, οι άνθρωποι που χρησιμοποιούν το μετρό συνεχίζουν να «πασάρουν» το εισιτήριό τους στον επόμενο με 2 τρόπους: είτε δίνοντας το εισιτήριο χέρι με χέρι είτε αφήνοντάς το στις σκάλες ώστε οι εισερχόμενοι επιβάτες να το παραλάβουν από εκεί. Από την πρώτη μέρα λειτουργίας, όμως, του νόμου περί απαγόρευσης της παραχώρησης, αποδοχής και προτροπής παραχώρησης επικυρωμένου εισιτηρίου ο δεύτερος τρόπος δεν μπορεί να γίνει πράξη, καθώς οι καθαρίστριες του μετρό έχουν εντολές να «καθαρίζουν» συνεχεία τις σκάλες. Το καθάρισμα περιλαμβάνει το σκίσιμο και πέταγμα των εισιτήριων, που αφήσαν προηγούμενοι επιβάτες του μετρό, στα σκουπίδια.

Αυτά και αλλά πολλά περιστατικά επιβεβαιώνουν ότι το μετρό και όλα τα μέσα μαζικής μεταφοράς θα μπορούσαν να μετονομαστούν σε μέσα μαζικής καταστολής, επιτήρησης και ελέγχου. Το μόνο σίγουρο είναι ότι ο αγώνας ενάντια στην κοινωνική εξημέρωση θα συνεχιστεί μέχρι τον ερχομό της ελευθερίας σε όλους τους δημοσίους χώρους.



Οι χυδαίοι, οι εξεφτελισμένοι, οι κουτοπόνηροι βρήκαν θεσμικό παραθυράκι για να τιμωρήσουν την κοινωνική απάντηση για την ελεύθερη και ανοιχτή μετακίνηση στην πόλη. Την μοριακή κοινωνική στάση απέναντι στην λεηλασία της καθημερινής ζωής, στις ρεμούλες των επιτήδειων, στο άγριο φαγοπότι των εργολάβων πάνω στις πλάτες των από τα κάτω…



Και οι από τα κάτω βρήκαν και πάλι τον τρόπο να αφήνουν τα εισιτήρια για τους επόμενους, όχι εκεί που την έχουν στήσει οι σεκιουριτάδες της κακομοιριάς δίπλα στα μηχανήματα που ήταν το προηγούμενο σημείο του κοινωνικού κώδικα μοριακής ανυπακοής, αλλά σε άλλα σημεία, παντού στο μετρό διάχυτα σαν την προλεταρική ευφυία. Ενα διαρκές παιχνίδι απειθαρχίας…προπομπός αυτών που θα ακολουθήσουν στους άγριους καιρούς που έρχονται.



τα προστατευτικά κάγκελα που μπήκαν στην πίσω μεριά της εισόδου του μετρό προκειμένου να εμποδίσουν τους νέους να κάνουν skate και ποδήλατο.

ξelaiwnas update//

Η υπουργός περιβάλλοντος συντάσσεται με τις επιταγές του μεγαλοεργολάβου Βωβού, της ΠΑΕ ΠΑΟ και του γνωστού για τις περιβαλλοντικές του ανησυχίες (βλέπε πάρκο Κύπρου και Πατησίων) δημάρχου Κακλαμάνη.

Ετσι παρά τις προσφυγές των πολιτών στο ΣτΕ(συμβούλιο της επικρατείας), για τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις της περιοχή από τους ατμοσφαιρικούς ρύπους και την κυκλοφορική επιβάρυνση και την τελική απόφαση του Στε για την αναστολή της οικοδομικής άδειας του εμπορικού κέντρου, δόθηκε η μεσοβέζικη λύση, ένα νέο σχέδιο ανάπλασης που ικανοποιεί όλους τους εμπλεκόμενους παράγοντες και περιλαμβάνει γήπεδο ποδοσφαίρου, εγκαταστάσεις του ερασιτέχνη Παναθηναϊκού και εμπορικό κέντρο 52.000 τ.μ..

Επομένως διαπιστώνεται ότι η διατήρηση του ισοζυγίου του πρασίνου-οικοδομήσιμης ύλης σε συντελεστή 0,1 που προβλέπει το Προεδρικό διάταγμα του1995 ισχύει μόνο όσο αφορά τον χλοοτάπητα του γηπέδου..

Εν μέσω κρίσης, την ώρα που τα μέτρα λιτότητας επιβάλλονται στον κοινωνικό ιστό ο καπιταλισμός ανθίζει αυξάνοντας την επιχειρηματική δραστηριότητα.

//vovos reloaded!

για την κατάληψη
στην οδό Καποδιστρίου 15 στο Κάτω Αιγάλεω



"Ο χώρος ανήκει σε δημόσιο φορέα και συγκεκριμένα στον Οργανισμό Εργατικής Κατοικίας με διαχείριση από το Δήμο Αιγάλεω. Ο χώρος αυτός αποδεσμεύεται από την παρηκμασμένη του χρήση από το Σώμα Προσκόπων, έναν ιδιότυπο παραστρατιωτικό μηχανισμό που στόχο έχει -εν μέσω εθελοντισμού και αγαθοεργιών- να εμφυσήσει την ιεραρχία, την εξουσία, την υποταγή και την ομοιομορφία στα παιδιά και τους έφηβους. Επιδιώκουμε για τον εαυτό μας και τους γύρω μας να παλέψουμε για τις αντίθετες ακριβώς αξίες. Ο χώρος αυτός ήταν στην ουσία ήδη κοινωνικά νεκρός και παντελώς άχρηστος στη γειτονιά και τους ανθρώπους της. Επιλέγουμε να μη ζητήσουμε τον χώρο από τον ΟΕΚ ή το Δήμο αλλά να προχωρήσουμε σε κατάληψη καθώς δεν αναγνωρίζουμε από θέση σε κανέναν (γραφειο)κρατικό φορέα την εξουσία να κρίνει και να εγκρίνει τις κοινωνικές αναγκαιότητες. Δεν έχουμε καμιά διάθεση να εμπλακούμε σε θεσμικές συνδιαλλαγές όπου προϋποτίθενται καταστατικά υποταγής στους νόμους και τα διατάγματα του κράτους. Στην αντίθετη περίπτωση δεν θα ήμαστε τίποτε άλλο από αναπαραγωγοί των θεσμών και των νόμων, οιονεί εχθροί της ελευθερίας και της ανυποταγής."

(απόσπασμα από κείμενο που μοιράστηκε κατά τη διάρκεια της κατάληψης)



Στις 30 Απρίλη πραγματοποιήθηκε κατάληψη του ισόγειου γωνιακού χώρου επί της οδού Καποδιστρίου & Θεσσαλονίκης.

Ακολουθεί το ιδρυτικό κείμενο της κατάληψης:

«Η κόλαση των ζωντανών δεν είναι κάτι που θα υπάρξει. Αν υπάρξει μία, είναι αυτή που βρίσκεται ήδη εδώ, η κόλαση που κατοικούμε κάθε μέρα, που φτιάχνουμε με το να ζούμε μαζί. Δύο τρόποι υπάρχουν για να γλιτώσεις από το μαρτύριό της. Ο πρώτος είναι εύκολος σε πολλούς: δέξου την κόλαση και γίνε μέρος της έτσι που να μην την βλέπεις πια. Ο δεύτερος είναι επικίνδυνος και απαιτεί διαρκή επαγρύπνηση και γνώση: ψάξε και μάθε να αναγνωρίζεις: ποιος και τι, στη μέση της κόλασης, δεν είναι κόλαση, κι αυτά κάνε να διαρκέσουν, δώσ' τους χώρο»
Ιτάλο Καλβίνο, «Οι αόρατες πόλεις»

Θέλουμε να δώσουμε χώρο στην γνώση, την επαγρύπνηση, σε όποιον και οτιδήποτε δεν είναι κόλαση στη μέση της κόλασης που κατοικούμε κάθε μέρα.

Κι έτσι παίρνουμε ένα χώρο από μόνοι μας χωρίς να τον ζητήσουμε από αυτούς που επιβεβλημένα θέλουν να διαχειρίζονται τις ανάγκες, τις επιθυμίες, τη ζωή μας
...από αυτούς που κάθε σκέψη και θέλω μας τα βάζουν στο προκρούστειο κρεβάτι των κρατικών νόμων, της κυρίαρχης ιδεολογίας και της ανυπόφορης αστικής ηθικής.

Δεν έχουμε ούτε αρχηγούς ούτε αντιπροσώπους, δεν είμαστε ούτε κομματικά γραφεία ούτε μη κυβερνητική οργάνωση ή μαζικός φορέας

Δεν είμαστε ούτε «ντόπιοι» ούτε «ξένοι», ούτε έλληνες ή μετανάστες, ζούμε στο Αιγάλεω των σερραίων, των πακιστανών, των βλάχων, των αλβανών, των σαρακατσαναίων, των ιρακινών, των κρητικών, των κούρδων, των ηπειρωτών, των ασσυρίων, των ρωσοπόντιων, των αφγανών, των ανθρώπων που γεμίζουν τα σπίτια, τις γειτονιές και τις πλατείες από την Καβάλας μέχρι την Πέτρου Ράλλη κι από την Αγίας Αννης μέχρι την Πλαταιών, των ανθρώπων που δεν έχουν να χωρίσουν τίποτε πέρα από τους ψεύτικούς διαχωρισμούς που δημιουργεί η εξουσία ανάμεσά μας.

Απεχθανόμαστε τις έμφυλες διακρίσεις μεταξύ των ανθρώπων όχι γιατί πρεσβεύουμε γενικά κι αόριστα την ισότητα των φύλων αλλά γιατί επιδιώκουμε πολύ συγκεκριμένα την καταστροφή των ρόλων, επιθυμούμε το ξερίζωμα της πατριαρχίας, εναντιωνόμαστε στην χειραγώγηση της σεξουαλικότητας.

Δεν έχουμε ούτε χορηγούς ούτε πάτρωνες, λειτουργούμε με την ελεύθερη οικονομική συνεισφορά καλύπτοντας τις συλλογικές μας ανάγκες με τις δικές μας δυνατότητες, αγωνιζόμαστε για την αποδόμηση των εμπορευματικών σχέσεων που δυναστεύουν την καθημερινή ζωή.

Πιστεύουμε στην αυθόρμητη κι ανιδιοτελή δημιουργία κι όχι στην «τέχνη» που φτιάχνεται για να πουληθεί, στηρίζουμε την προσωπική και συλλογική έκφραση που βγαίνει στους δρόμους για να δοκιμάσει και να δοκιμαστεί κι όχι στην αργυρώνητη δεξιοτεχνία που μαντρώνεται στις γκαλερί, προωθούμε μια τέχνη που δεν διαχωρίζεται με κανέναν τρόπο από την καθημερινή ζωή.

Θεωρούμε αυτονόητο ότι σε αυτόν τον χώρο μπορεί να στεγαστεί κάθε πρόταση για την ανατροπή αυτού του κόσμου χωρίς να χρειάζεται ιδεολογικό διαβατήριο. Κάθε εξεγερμένος ή αμφισβητίας, κάθε αναζητητής ή οδοιπόρος για το πέρασμα σε μιαν ελεύθερη κοινωνία είναι ευπρόσδε-

κτος. Και αντιθέτως, κάθε κομματική συνταγή ή ιδεολογικός αυταρχισμός είναι ανεπιθύμητα. Ως καταληψίες έχουμε θέσει τα βασικά χαρακτηριστικά του εγχειρήματος ως έναν αδιαπραγμάτευτο τρόπο, έναν καταλυτικό προσανατολισμό για να επιλύονται οι αντιφάσεις και οι συλλογικές αντιθέσεις χωρίς να προσδιορίζονται ή να επιβάλλονται επ' ουδενί οι κατευθύνσεις και οι αποφάσεις του εγχειρήματος. Εχουμε θέσει το «πώς» κι όχι το «τί».

Αυτό που επιδιώκουμε είναι να φτιαχτεί ένα συλλογικό εργαστήρι
-για την καταστροφή όλων των κοινωνικών σχέσεων που βασίζονται στην αγωγή της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, στην αγωγή των διακρίσεων και των διαχωρισμών, στην αγωγή της ιεραρχίας και των κοινωνικών αποκλεισμών
-για την πειραματική οικοδόμηση νέων κοινωνικών σχέσεων, ελεύθερων και αυτόνομων, ισότιμων και ανεξάρτητων, ανοιχτών και ανιδιοτελών, αυθεντικών και αλληλέγγυων

Δεν θεωρούμε την κατάληψη νησίδα ελευθερίας, αυτάρκειας και αυτοκατανάλωσης αλλά ανοιχτή πρόταση που ξεκινά από το έδαφος της κατάληψης και διεκδικεί όλον τον κλεμμένο από την εξουσία χωρόχρονο της καθημερινής μας ζωής, επιτίθεται σε ό,τι περιορίζει της ανάγκες και τις επιθυμίες των εκμεταλλευόμενων και καταπιεζόμενων αυτού του κόσμου

Το Αιγάλεω, ένα μητροπολιτικό προάστιο που είναι από καταβολής του ταξικά προσδιορισμένο, θα εισπράξει και αυτό τα ποσοστά που του αναλογούν ως απότοκα της τρέχουσας συστημικής κρίσης. Η λεηλασία που θα ακολουθήσει την χυδαία επίθεση των καπιταλιστικών μηχανισμών θα είναι απάνθρωπη. Η επιλογή μας να καταλάβουμε έναν χώρο είναι η απαρχή μιας σειράς προτάσεων που έχουν σαφώς να κάνουν και με την τρέχουσα δυσμενή κοινωνική συνθήκη και που θα κατατεθούν ανοιχτά στην περιοχή για την αντίσταση, την ανατροπή και την αντιστροφή των συνεπειών αυτής της λεηλασίας. Πρέπει να δρομολογήσουμε τόσο πράξεις συλλογικής άρνησης στην επιβολή των νέων «μέτρων» όσο και κινήσεις κοινωνικής αλληλεγγύης και αλληλοστήριξης στις γειτονιές μας. Θα είναι μια απάντηση στον κοινωνικό κανιβαλισμό που προωθούν οι κυρίαρχοι μηχανισμοί με σημείο αναφοράς την κουλτούρα της εξατομίκευσης και του διάχυτου φόβου.

Θέλουμε να αξιοποιήσουμε την κατάληψη ως ένα απελευθερωμένο έδαφος των συναντήσεων και των συλλογικών πειραματισμών σε αυτές τις κατευθύνσεις. Ψυχή της κατάληψης είναι η ανοιχτή συνέλευση που λειτουργεί με το πνεύμα της αυτοοργάνωσης και της ισοτιμίας, ορίζεται κάθε φορά -είτε τακτικά είτε έκτακτα- σύμφωνα με τις επιλογές των καταληψιών και αποφασίζει όχι μόνο για τα διαχειριστικά ζητήματα αλλά και για τις δράσεις και τις στοχεύσεις του εγχειρήματος. Σκοπεύουμε να κάνουμε την κατάληψη έναν χώρο αυτομόρφωσης για όλο το φάσμα -ει δυνατόν- της γνώσης, έναν χώρο που θα καταλύει την άκριτη σχέση δάσκαλου και μαθητή, ειδήμονα και αδαή και θα αποκαθιστά την διαδικασία της μάθησης στα ανθρώπινα μεγέθη της κριτικής σχέσης και της αδιαπραγμάτευτης αυταξίας των ατόμων. Τόσο η (αντι)πληροφόρηση όσο και η δράση της κατάληψης προς τις στοχεύσεις που έχουν τεθεί έχουν ένα τοπικό βεληνεκές αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι διεκδικήσιμες και επιθυμητές οι πολιτικές και κοινωνικές διασυνδέσεις με άλλα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα ανά την επικράτεια. Θα είμαστε στους δρόμους του Αιγάλεω αλλά δεν θα λείπουμε απέναντι από εκεί που παίρνονται οι κυριαρχικές αποφάσεις. Θα είμαστε στους δρόμους του Αιγάλεω αλλά δεν θα λείπουμε δίπλα από κάθε συλλογικότητα και άτομο στον δύσκολο αγώνα για την κατάκτηση της προσωπικής και κοινωνικής ελευθερίας.

Μέσα σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς με τις εξουσίες να επιβουλεύονται όπως ποτέ άλλοτε την καθημερινή μας πραγματικότητα…

…Μπορεί να είμαστε θλιμμένοι αλλά δεν χάνουμε το κέφι μας. Μπορεί να είμαστε οργισμένοι αλλά δεν χάνουμε την ψυχραιμία μας. Μπορεί να είμαστε απελπισμένοι αλλά κρατάμε αποστάσεις από την απόγνωση.

Είναι «δυνατοί» αλλά εύθραυστοι
Είμαστε «αδύνατοι» αλλά άθραυστοι

Είμαστε εδώ
Και είμαστε ακόμη στην αρχή

από τα θρανία
του 11ου δημοτικού σχολείου…



…στην κατάληψη το 2010!

Τέλη του 1970. Ενα προλεταριακό δημοτικό σχολείο, με ανύπαρκτες μαθησιακές υποδομές, πρότυπο χουντικής παιδαγωγικής, με ασφυκτικά γεμάτες τις 6 του τάξεις, με τις υπόγειες τουαλέτες να πολεμούν ασταμάτητα την ηπατίτιδα, εκ των πραγμάτων χωρίς κάγκελα, με χαρωπή αυλή την πλατεία Παπανικολάου, με δυνατές παιδικές φωνές στα διαλείμματα…

Μετά από αρκετά χρόνια το 11ο δημοτικό σχολείο μετακομίζει στις νέες εγκαταστάσεις στον Αγ. Ελευθέριο και οι αίθουσες της Καποδιστρίου μοιράζονται δεξιά κι αριστερά, σε μαζικούς φορείς, λαογραφικούς συλλόγους, ΚΑΠΗ και ναυτοπρόσκοπους. Παραδίδονται σε μια παράδοση που αντιμετωπίζει τον εαυτό της ως το αιώνιο παρελθόν. Μετατρέπονται σε ασκήσεις παρακμής που μπολιάζουν τη γειτονιά με παραίτηση και αδιαφορία για τη συλλογική ζωή.

Ανάμεσα σε εκείνη τη γενιά του 11ου η επιθυμία για να επιστρέψει κανείς και πάλι στις «αίθουσες» είναι ζωντανή. Σήμερα, 40 χρόνια μετά. Οχι σε ένα χαζοχαρούμενο reunion του facebook αλλά ως συνειδητός φορέας μιας αντίληψης που έχει στο κέντρο της τον αγώνα για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Κάποιοι δεν φύγαμε ποτέ από τη γειτονιά. Επιλέξαμε συνειδητά να μην «καταξιωθούμε» μέσα στον φριχτό καπιταλιστικό ανταγωνισμό, να μην γίνουμε παραδόπιστοι, να μην φύγουμε για «καλύτερα προάστια» κι ας μπορούσαμε, να μην ξεχάσουμε τις εργατικές πολυκατοικίες, να μην ξεριζωθούμε από τις ταξικές και κοινωνικές μας αναφορές. Υπάρχει λοιπόν η συνειδητή επιλογή για την επιστροφή στις «αίθουσες» του παλιού 11ου όχι για να αναβιωθεί η θλίψη του παρελθόντος αλλά σε μια συλλογική απόπειρα για να εκτραπούν οι παρηκμασμένες μνήμες προς τα ποιοτικά τους περιεχόμενα, να θαφτούν οι εξουσιαστικές προσταγές οριστικά κι τελεσίδικα, να εξοριστούν οι εμπορευματικές σχέσεις από την καθημερινή μας ζωή, να πυροδοτηθούν οι κοινωνικές σχέσεις με τα πιο απελευθερωτικά μηνύματα.

Σ' αυτή την επιλογή κανείς δεν είναι μόνος. Εχει συνοδοιπόρους νέους και νέες, μαθητές, φοιτητές, εργάτες κι άνεργους, συντρόφους και συντρόφισσες από την περιοχή. Εχουμε αποφασίσει να στήσουμε ένα εργαστήρι απελευθέρωσης στη γειτονιά, έναν ζωντανό χώρο ρηξιακού λόγου και πράξης, ένα συλλογικό προπύργιο ενάντια στην εξατομίκευση, την παρακμή, την απάθεια και την υποταγή.

Έχουμε Εμάς κι Εσένα.

υπογραφή: κάποιος από τη φωτογραφία

(κείμενο που μοιράστηκε κατά τη διάρκεια της κατάληψης)

φάκελος:
ΚΡΙΣΗ

1. κρίση & ουτοπία







αφίσες για την κρίση που κολλήθηκαν στο κέντρο της Αθήνας καθώς και στις γειτονιές των προαστείων

Τί θα μπορούσε να προσφέρει ένα ακόμη κείμενο για την «κρίση» μέσα στον πληροφοριακό ορυμαγδό που βομβαρδίζει την κοινωνική συνείδηση τους τελευταίους μήνες; Καταρχήν, όλοι και όλες έχουμε συνειδητοποιήσει ότι είμαστε στην αρχή του ξεσπάσματος μιας μεγάλης θεσμικής επίθεσης ενάντια σε ό,τι έως σήμερα είχαμε ως δεδομένο για την άρθρωση της καθημερινής ζωής: την «δουλειά», τον «μισθό», τον «ελεύθερο χρόνο», την «παιδεία», την «ασφάλιση», την «πολιτική σκηνή», τα «όρια του κράτους» στην «ιδιωτική» ζωή, τα «χρέη» και τις «οφειλές», τις «υποχρεώσεις» και τα «δικαιώματα», τα όρια της εξαθλίωσης και του κοινωνικού αποκλεισμού. Τούτες τις μέρες που γράφονται αυτές οι γραμμές δεν έχει ακόμη βιωθεί η υλικότητα αυτής της επίθεσης και κανείς δεν μπορεί να μιλήσει με σιγουριά για την κοινωνική της πρόσληψη. Η συντριπτική πλειονότητα στην επικράτεια παρακολουθεί με ελάχιστη ψυχραιμία την αδιάκοπη ανακοίνωση δυσμενών μέτρων που δεν αγγίζουν ούτε στο ελάχιστο αυτούς που θα αναγνωρίζονταν ως υπεύθυνοι -και συνεπώς ωφελημένοι- για την τρέχουσα κρίση, την λεγόμενη κυρίαρχη τάξη, τις ομάδες μεγάλων συμφερόντων, τους πολιτικούς τους υπάλληλους και διάφορους άλλους πολυπαραγοντικούς παρατρεχάμενους. Εως εδώ τίποτε το καινοφανές.

Πρέπει, ωστόσο, να γίνουν μερικές επισημάνσεις. Η κρίση είναι οικονομική αλλά δεν είναι μόνον οικονομική. Το γεγονός ότι αποτελεί μέρος μιας παγκοσμιοποιημένης καπιταλιστικής σχέσης -και δεν μπορεί να ειδωθεί έξω από αυτήν- είναι αρκετά καταλυτικό για να κατανοηθεί τόσο το μέγεθος του προβλήματος όσο και οι προοπτικές ξεπεράσματός του. Η κρίση του καπιταλισμού δεν είναι μόνο οικονομική αλλά συστημική. Αυτό σημαίνει ότι ξεδιπλώνονται πολλές μεταβλητές που αφορούν οριακά δομικά αδιέξοδα. Υπάρχει κρίση νομιμοποίησης της αστικής δημοκρατίας με τους απανταχού υπηκοους όχι μόνο να απέχουν αλλά και να εχθρεύονται όλο και περισσότερο τις θεσμικές τους «υποχρεώσεις». Η κρίση επομένως είναι και πολιτική. Πέραν τούτου, οι τεράστιες μετακινήσεις πληθυσμών ως απόρροια των βίαιων γεωστρατηγικών αναδιατάξεων της παγκόσμιας κυριαρχίας, έχουν δημιουργήσει ρωγμές στην εθνοκρατική συνοχή, μια συνοχή που αποτελεί δομική αντίληψη της συγκρότησης των αστικών δημοκρατιών. Οι πληθυσμοί αυτοί έχουν γίνει μια ανεξάρτητη μεταβλητή που υπονομεύει την καπιταλιστική κοινωνική σταθερότητα. Οι κοινωνικές ανισότητες έχουν διευρυνθεί, έχουν βαθύνει, έχουν διασταλεί, έχουν αποκτήσει νέες αντιθετικές δυναμικές που ρηγματώνουν το καπιταλιστικό συνεχές. Η κρίση είναι και κοινωνική. Την ίδια στιγμή είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι ο πλανήτης έχει ξεπεράσει τα όρια της αντοχής και της ανοχής του απέναντι στην αδηφάγα καπιταλιστική συσσώρευση. Η φύση θα ξεβράσει το μοναδικό της πλάσμα που απέκτησε συνείδηση για να την χρησιμοποιήσει όχι μόνο ενάντια στον εαυτό του αλλά και σε ό,τι οργανικό κι ανόργανο μπορεί να γίνει καύσιμο της τυφλής του ματαιοδοξίας. Η κρίση είναι και περιβαλλοντική.

Αν όλο αυτό το παγκοσμιοποιημένο μοντέλο δομικών αδιεξόδων προσομοιωθεί στην ελληνική ιδιοτυπία θα αυξηθούν όλες οι συνιστώσες του αλγοριθμικά. Μια τρύπα στην γεωγραφία ιδανική για πειράματα καπιταλιστικών διευθετήσεων βελνεκούς διεθνικών διευθυντηρίων, διακρατικών εκκρεμοτήτων μέσα σε υπερεθνικό μηχανισμό, ενδοκρατικών θεσμικών αδρανειών, χρηματοπιστωτικού τζόγου, μη ανταγωνιστικών κεφαλαίων, ανοιχτών λογαριασμών με τον κοινωνικό παράγοντα της υπονόμευσης της πολιτικής σταθερότητας.

Μέσα σε όλη αυτή την συνθήκη, η ισχύς της κρατικής αποφασιστικότητας είναι αδιαμφισβήτητη και τα μέτρα που πρόκειται να εφαρμοστούν θα οδηγήσουν νομοτελειακά σε μια πρωτόγνωρη εξαθλίωση, όπως εξάλλου συνέβη οπουδήποτε παρενέβη έως σήμερα το ΔΝΤ για να «ξεπεραστεί η κρίση». 40 χώρες μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο μέχρι σήμερα εγγυώνται τη νομοτέλεια αυτής της γενικευμένης κοινωνικής λεηλασίας. Την τελευταία δεκαετία η Αργεντινή, η Τουρκία, η Ουγγαρία και η Ρουμανία έχουν «καταφύγει» στο ΔΝΤ με τις «εθνικές τους οικονομίες» να έχουν ανακάμψει έχοντας αφήσει πίσω νεκρούς, εξαθλιωμένους, απαξιωμένους και ταπεινωμένους τους πληθυσμούς, ρημαγμένες τις κοινωνίες. Η Τουρκία, η Ουγγαρία και η Ρουμανία δεν έζησαν καμία κοινωνική αντίσταση, καμία διευρυμένη άρνηση, καμία αξιοπρεπή ανυπακοή. Η Αργεντινή, αντίθετα, βίωσε θηριώδεις αντιστάσεις, το ΔΝΤ "απέτυχε" στην καπιταλιστική παλινόρθωση σε αντίθεση με τις άλλες χώρες, η Αργεντινή δήλωσε πτώχευση, το ΔΝΤ έφυγε, και ακόμη μέχρι τις μέρες μας η λεηλασία είναι καταφανής στις «πόλεις της μιζέριας» που αφήνει πίσω της η «κρίση»…

Όλα αυτά καταδεικνύουν ότι η κρίση είναι συστημική και μόνον έτσι πρέπει να απαντηθεί. Το ζήτημα δεν είναι η «ανόρθωση της οικονομίας» όπου, στο προκείμενο, έχει ήδη τεκμηριωθεί και η ανυπαρξία οποιασδήποτε τέτοιας προοπτικής ως απόρροιας των συγκεκριμένων μέτρων. Πρέπει να τραβηχτεί μια κόκκινη γραμμή των «από κάτω» απέναντι στην θεσμισμένη εξουσία όσον αφορά το ξεπέρασμα της οικονομικής κρίσης. Οχι μόνο δεν πρόκειται να πληρώσουμε τίποτε αλλά σκοπεύουμε να πάρουμε όλα αυτά που μας ανήκουν από την καπιταλιστική εργολαβία. Την ίδια στιγμή ο τρόπος που θα απαντήσουμε δεν μπορεί να ενταχθεί στην κυρίαρχη αντίληψη για την έννοια της πολιτικής μάχης. Η πολιτική ως διαχείριση της εξουσίας έχει ήδη αγγίξει τα όριά της και αυτό φάνηκε τον Δεκέμβρη του 2008. Η πολιτική ως ενασχόληση με τα κοινά επιστρέφει από την εξορία του επιτηδευμένου αρχαϊσμού εμπλουτισμένη με τους όρους της αυτονομίας, της αυτοοργάνωσης, της ισοτιμίας, της κατάργησης των διακρίσεων και των διαχωρισμών κάθε είδους, της κατάργησης των κοινωνικών και πολιτικών διαμεσολαβήσεων, των αντιπροσώπων, των ηγετών και των ειδημόνων της αμφισβήτησης. Την ίδια στιγμή πρέπει να εισαχθεί στις κοινωνικές σχέσεις με δυναμικούς όρους η έννοια της αλληλεγγύης στον αντίποδα του κοινωνικού κανιβαλισμού, του αδιάλλακτου αγώνα ενάντια στις ξεφτιλισμένες ρατσιστικές ρητορείες, ενάντια σε οποιαδήποτε επιθετική μικροαστική απόπειρα στόχευσης των κοινωνικά αποκλεισμένων. Για όλα αυτά, το "τερέν" δεν είναι στα σαλόνια και τους καναπέδες αλλά στους δημόσιους χώρους που θα ζωντανέψουν από τις θορυβώδεις διαδραματίσεις της δημόσιας ζωής αποτινάσσοντας τα δεσμά της αδήριτης εμπορευματοποίησης. Και φυσικά, από τις προτάσεις δεν πρέπει να λείπει το λευτέρωμα της φύσης, η ανάσα της γης και των δέντρων, ο αδιαπραγμάτευτος σεβασμός στα ζώα, η πολεμική στην αστική διατροφή, η επαναδιαπραγμάτευση της ενέργειας και των υλικών όρων του αστικού πολιτισμού.

Έτσι κι αλλιώς, ουτοπία δεν είναι ότι θέλουμε να ανατρέψουμε αυτή την συνθήκη, ουτοπία είναι να πιστεύουμε ότι μπορούμε να συνεχίσουμε έτσι.

φάκελος:
ΚΡΙΣΗ

2. η εργασία στους χαλεπούς καιρούς της Κρίσης// πορευόμενοι προς τη δυστοπία

Ξεκινώντας με έναν ορισμό, στα χρόνια του καπιταλισμού αποτελεί ανακρίβεια να αναφερόμαστε στις εργασιακές σχέσεις χρησιμοποιώντας το γενικό όρο «εργασία» τόσο η φύση της εργασίας (η σχέση με το παραγόμενο), όσο και ο σκοπός αυτής (η σχέση με το τελικό προϊόν) είναι ενταγμένα στο καπιταλιστικό πλέγμα σχέσεων και ο γενικότερος όρος που χρησιμοποιείται στην καθομιλουμένη δε φανερώνει τα παραπάνω. Θα προτιμήσουμε λοιπόν τη χρήση του όρου «μισθωτή εργασία» ή και «μισθωτή δουλεία», κλίνοντας προς τον πιο ισχυρό δεύτερο, καθώς αποτυπώνει και την καταναγκαστική φύση της εργασίας. Μιλάμε επομένως, για μια μηχανική διαδικασία, επαναλαμβανόμενη επ'αόριστόν, που αλλοτριώνει το διεκπεραιωτή της από το αντικείμενο της εργασίας του. Στη συνθήκη αυτή, ή θα εμπορευθείς με χρηματικό αντίτιμο τον εαυτό σου σε μια απονοηματοδοτημένη -και διαχωρισμένη από κάθε τι ανθρώπινο- διαδικασία υπό όρους καθοριζόμενους έξω από εσένα, είτε δε θα επιβιώσεις. Υπό αυτό το πρίσμα επιβεβαιώνεται πως, όντως, ποτέ δεν απομακρυνθήκαμε από την εποχή των δουλεμπόρων.



Για την κατανόηση της παρούσας συνθήκης, εξετάζοντας τα χαρακτηριστικά του εγχώριου εργασιακού καθεστώτος, προκύπτει πως ένα σημείο σταθμός που επηρέασε τη ντόπια κοινωνία στον τομέα αυτό (και σε αρκετούς ακόμα) είναι η προσχώρηση του ελλαδικού κράτους στην ΕΕ και ακόμη περισσότερο η μετέπειτα ένταξη στην ευρωπαϊκή νομισματική ένωση. Τα ευρωπαϊκά κονδύλια με τη μορφή πακέτων στήριξης και ανάπτυξης του κράτους έγιναν προσβάσιμα στον καθένα δολίως από τη σοσιαλδημοκρατικές και τις κεντροδεξιές κυβερνήσεις, εκμαυλίζοντας τους πάντες και κυρίως τους έως τότε μη-έχοντες. Περαιτέρω, έχοντας αφοπλίσει και την Αριστερά από τις –εκπληρωμένες πλέον- οικονομικές διεκδικήσεις της η Κυριαρχία στεριώθηκε στην κορυφή ενός κράτους παροχών-πρόνοιας και μεγάλων ευκαιριών πλουτισμού.

Η μετάπτωση από το δευτερογενή στον τριτογενή τομέα,ο οποίος και κυριαρχεί σήμερα, προκύπτει σε συνδιασμό με τα μεταναστευτικά ρεύματα από το πρώην ανατολικό μπλοκ και την Ασία ,που γιγαντώθηκαν κατά τη δεκαετία του '90, παρήγαγαν ως αποτέλεσμα μια κοινωνία που στρεφόταν ραγδαία προς τα επαγγέλμα αυτού, τις πανεπιστημιακές σπουδές, το δημόσιο τομέα, τις επενδύσεις και το εμπόριο.

Από την άλλη, χαρακτηριστικό στη μελέτη της αλληλεπίδρασης της Κρίσης με το ζήτημα της εργασίας, είναι το σταδιακό ξήλωμα του κράτους-πρόνοιας. Η είσοδος στον 21ο αιώνα βρίσκει το ελλαδικό κράτος ανίσχυρο να συνεχίσει τις ανεξάντλητες παροχές και τους ευρωπαίους εταίρους του ολοένα και λιγότερο πρόθυμους να το ενισχύσουν στο ρόλο του ως κράτος πρόνοιας. Μια πορεία προς την άκρα φιλελευθεροποίηση του κράτους λοιπόν ξεκινά στα μέσα της δεκαετίας του '90, εντείνεται μετά το 2004 και φαίνεται να κορυφώνεται επί των ημερών μας ένεκα της πολυδιάστατης καπιταλιστικής Κρίσης.

Η παγκόσμια καπιταλιστική Κρίση έρχεται να επιτείνει το ξήλωμα του κράτους πρόνοιας, μετατρέποντας το σε ευκαιρία για λεηλασία του κοινωνικού ιστού. Χρησιμοποιώντας ως ηθικό αντίβαρο το «ένοχο και παρασιτικό» παρελθόν μιας υποτιθέμενα σύσσωμα βολεμένης ελλαδικής κοινωνίας και με πρόσχημα την έξοδο από την Κρίση, η Κυριαρχία επιτίθεται δριμύτατα στα πιο βασικά κεκτημένα των εργαζόμενων. Αυτή τη φορά είναι οι ζωές τους που θα ρημαχθούν ως αναλώσιμη ύλη σ' έναν «εσωτερικό πόλεμο» χαμηλής εντάσεως για το ξεπέρασμα της τρέχουσας Κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος.

Η παράκαμψη των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, η απελευθέρωση του επιτρεπόμενου ανά μήνα ποσοστού απολύσεων, η ελαστικοποίηση της εργασίας και της αμοιβής, η αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης με ταυτόχρονη μείωση των συντάξεων, οι αυξήσεις παντός είδους φορολογικών συντελεστών είναι μερικά μόνο από τα μέτρα που ελήφθησαν στο πλαίσιο της εξυγίανσης των δημοσιονομικών για την έξοδο από την Κρίση. Φθάνοντας στο πιο ακραίο σημείο φιλελευθεροποίησης του Κράτους, δεν έχουμε να κάνουμε πλέον με μια δυσμενή εξέλιξη του εργασιακού καθεστώτος, αλλά μια προφανέστατη καταδίκη της ντόπιας κοινωνίας στην εξαθλίωση. Η μεταβολή αυτή στα εργασιακά δεν οδηγεί λοιπόν απλά σε μια επιστροφή στο προκαπιταλιστικό μόχθο του Μεσαίωνα, αλλά στην στερούμενη κάθε ανθρωπιάς καπιταλιστική Βρετανία του Ολιβερ Τουίστ!

Μια πρώτη και η πιο αναμενόμενη γραμμή άμυνας απέναντι στις δυσμενείς εργασιακές συνθήκες που έχουν ήδη ξεκινήσει να υλοποιούνται θα έπρεπε να είναι και η θεσμική προστασία των εργατικών ομοσπονδιών. Εξ' αρχής όμως οι ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ έδειξαν πως δεν ήταν διατεθειμένες να προχωρήσουν σε τίποτε παραπάνω από ακίνδυνες 24ωρες απεργίες-πυροτεχνήματα, απομακρυσμένες αρκετά η μια από την άλλη ημερολογιακά. Στην πιο σκοτεινή ώρα της σύγχρονης ιστορίας για τους εργαζόμενους τα θεσμικά συνδικαλιστικά όργανά τους περιορίστηκαν στο γνωστό χυδαίο παιχνιδάκι εξαπάτησης των εκπροσωπούμενών τους. Απ' τη μία προβαίνοντας σε έντονες δηλώσεις, επιδεικνύουν μια ψευδεπίγραφη διάθεση για μαχητικότητα αυξάνοντας το αντίτιμο της δοσιλογίας τους κι απ' την άλλη εξαργυρώνουν την υπεραξία των θεατρινισμών τους και συνεργάζονται αγαστά με Κράτος και Κεφάλαιο.

Η θεσμική συνδικαλιστική εκπροσώπηση παρουσιάζει ακέραιες όλες τις αδυναμίες της κάθε είδους εκπροσώπησης: διαχωρίζει τη θέση της από το σώμα που την εξέλεξε καταλήγοντας να εκπροσωπεί τα συμφέροντα των στελεχών της. Η κοινωνική χρεωκοπία τους είναι πρόδηλη χρόνια τώρα και πιο πρόσφατη έκφραση αυτής είναι η αδιάλειπτη παρουσία των γνωστών συνθημάτων περί... "λέρων-εργατοπατέρων" στις πρόσφατες κινητοποιήσεις και η επίθεση στον πρόεδρο της ΓΣΕΕ Παναγόπουλο κατά την απεργία της 5/3, που καταδικάστηκε μόνο από τους αφελείς και τα ΜΜΕ.

Οι κινήσεις του κράτους όμως, τόσο οι προληπτικές όσο και οι αντιδραστικές, ως προς την κατασταλτική του πολιτική δείχνουν πως το ενδεχόμενο μιας μαζικής κι έντονης στροφής των καταπιεσμένων στην παραβατικότητα έχει προβλεφθεί και αναμένεται να ξεσπάσει. Η εκτεταμένη παραβατικότητα -είτε στην κοινωνικά φιλική της «κουρσαρική» εκδοχή, που στρέφεται προς τις καταπιεστικές δομές και τα πλεονάσματα, είτε με τη μορφή του κοινωνικού κανιβαλισμού που λαμβάνει χώρα μεταξύ μη-εχόντων- ενδέχεται να αποτελέσει διέξοδο για πολλούς. Με αυτό κατά νου, οι κατασταλτικές δυνάμεις του κράτους αναβαθμίζονται με τη δημιουργία μονάδων με νέο πεδίο αρ-

μοδιοτήτων, την αριθμητική τους ενίσχυση σε έμψυχο (…) δυναμικό με την κατάργηση αργόμισθων (ήτοι μη μάχιμων) πόστων, την αναβάθμιση του εξοπλισμού τους και την ενεργοποίηση νέων, πιο αμείλικτων δογμάτων αστυνόμευσης. Προσθέτοντας στα παραπάνω τη σταυροφορία του Υπουργείου Οικονομικών κατά της φοροδιαφυγής και κάθε είδους εισφοροδιαφυγής (όπως με τα εισητήρια των ΜΜΜ) δια της ενδυνάμωσης των διαφόρων ελεγκτικών μηχανισμών η λογική είναι απλή: η λεηλασία θα πραγματοποιηθεί και δεν υπάρχει καμία παραβατική εναλλακτική.

Οι στρατιές των νέο-εξαθλιωμένων που θα αναδείξει η νέα εποχή που ανατέλλει στα εργασιακά λοιπόν, θα έχουν περάσει από τον εκβιασμό με τους χείριστους όρους της μισθωτής δουλείας, στο μονόδρομο της ανεργίας. Ο άνεργος, πέραν των δυσκολιών για τη σωματική του επιβίωση που έχει να αντιμετωπίσει, εσωτερικεύει και όλα τα απορρέοντα από την προτεσταντική ηθική της εργασίας αρνητικά πρότυπα με τα οποία φορτώνονται από την κοινωνία οι μη-έχοντες εργασία. Αυξανόμενου του χρόνου που μένει εκτός του «εργασιακού στίβου» αισθήματα αυτομεμψίας, κατωτερότητας και ανικανότητας τον πολιορκούν, ξεβάφοντας πάνω και στις υπόλοιπες πτυχές της ζωής του. Σύντομα βρίσκεται κλεισμένος στον εαυτό του, αποκλεισμένος τόσο για ψυχολογικούς λόγους από την κοινωνία των «χρήσιμων», όσο και για οικονομικούς.

Η μετανάστευση πάλι, ως μια οδυνηρή οδός που ένα αυξανόμενο ρεύμα –νεαρών κυρίως- ανθρώπων επιλέγει να ακολουθήσει, φαίνεται ν' αποτελεί μια καλή λύση αλλά μάλλον προσωρινή. Πολύ σύντομα το ξεπέρασμα της Κρίσης του συστήματος θα αναγκάσει όλα τα καπιταλιστικά κράτη να λάβουν αντεργατικά μέτρα όμοια με του ελλαδικού, οπότε και η μετανάστευση προς αυτά θα παύσει να έχει νόημα και συν τω χρόνω, που δε θα δέχονται καν μεταναστεύσαντες, θα πάψει να αποτελεί και επιλογή.

Δυστυχώς, μια στροφή στον κοινωνικό κανιβαλισμό και τις αυτοκτονίες διαφαίνεται αρκετά πιθανό να πραγματοποιηθεί εκτεταμένα. Συντελεστές αυτών η στέρηση εναλλακτικών διεξόδων από την Κυριαρχία και η απουσία λύσεων και προτάσεων από το συλλογικό νου, λόγω της μακροχρόνιας εξορίας αυτών στη σφαίρα της κακώς εννοούμενης «ουτοπίας» ως μη-εφικτές.

Οι λύσεις για τη διέξοδο από την εξαθλίωση και το θάνατο σώματος και πνεύματος στην οποία μας οδηγεί η καπιταλιστική βαρβαρότητα βρίσκονται στη ρήξη με το πλέγμα των καπιταλιστικών σχέσεων, στη αλληλοϋποστήριξη και αλληλοβοήθεια και αποτελεί τη μοναδική σανίδα σωτηρίας από την εξαθλίωση.



5η Μάη, Σύνταγμα
χιλιάδες διαδηλωτές συγκρούονται για ώρες με την αστυνομία προσπαθώντας να καταλάβουν τη Βουλή





αφίσα 2ήμερου εκδηλώσεων της πρωτοβουλίας αναρχικών αιγάλεω για την κρίση και την εργασία



φάκελος:
ΚΡΙΣΗ

3. η κρίση στο αιγάλεω

Η προσομοίωση της κρίσης στο Αιγάλεω είναι ενδεικτική από την καθημερινότητα στις γειτονιές μας . Αυτό που παρατηρείται τον τελευταίο χρονικό διάστημα είναι άνθρωποι που ψάχνουν στους κάδους απορριμμάτων. Το φαινόμενο δεν έχει να κάνει πλέον με κάποιους «λίγους και γραφικούς», χαρακτηρισμό που εύκολα αποδίδουν όσοι επιμένουν να εθελοτυφλούν πάνω στη συνθήκη που οδηγεί στην πράξη αυτή. Πρόκειται για ανθρώπους που μένουν στις γειτονιές μας, που ακόμα και μέρα μεσημέρι κάποιοι δειλά- δειλά ψάχνουν στα σκουπίδια μήπως και βρουν πράγματα που θα καλύψουν τις ελλείψεις τους, αφήνοντας στην άκρη κομμάτια της μικροαστικής αξιοπρέπειας. Αυτή η κατάσταση είναι πιο έντονη όταν έχει πέσει το φως της ημέρας έξω από τους κάδους των σουπερμάρκετ, όπου κόσμος συλλέγει τα προϊόντα που έχουν λήξει και πεταχτεί σε αυτούς, για να συντηρήσει τις διατροφικές του ανάγκες. Ετσι ληγμένα κρέατα, γάλατα, τυριά και κονσέρβες από τα σκουπίδια καταλήγουν στα τραπέζια των πιο οικονομικά εξαθλιωμένων. Η ίδια συνθήκη ισχύει και στις λαϊκές αγορές όπου στη λήξη τους , σπεύδει κόσμος να μαζέψει τα προϊόντα Β΄ διαλογής και απομεινάρια των τροφών, άνθρωποι όλων των ηλικιών, και όχι μόνο ηλικιωμένοι που παρατηρούνταν τον προηγούμενο καιρό.

Οι συνθήκες που επικρατούν στο Αιγάλεω έχουν πολλά κοινά στοιχεία με τις γειτονιές και άλλων περιοχών. Αυτή τη στιγμή η ανεργία με βάση τα επίσημα στοιχεία του κράτους (και όχι έγκυρα) βρίσκεται πάνω από το 12%, με ενδεικτικές έρευνες να λένε ότι θα φτάσει στο 20% στα τέλη του 2010. Στο Αιγάλεω - μια χαρακτηριστικά προλεταριακή περιοχή -η ανεργία είναι ένα από τα βασικά προβλήματα και τα ποσοστά της βρίσκονται πάντα πάνω από το μέσο όρο. Πέρα των στοιχείων αυτών όμως η άμεση εμπειρία από τις γειτονιές, τις οικογένειες, τις παρέες, δείχνει πως όλοι έχουμε τουλάχιστον από ένα γνωστό που πρόσφατα, είτε έχει χάσει τη δουλειά του, είτε έχει μείωση των αποδοχών του, είτε οι απειλές στο εργασιακό του περιβάλλον έχουν επιταθεί στη βάση του εκβιασμού της άμεσης απόλυσης, είτε επιλέγει να μεταναστεύσει.

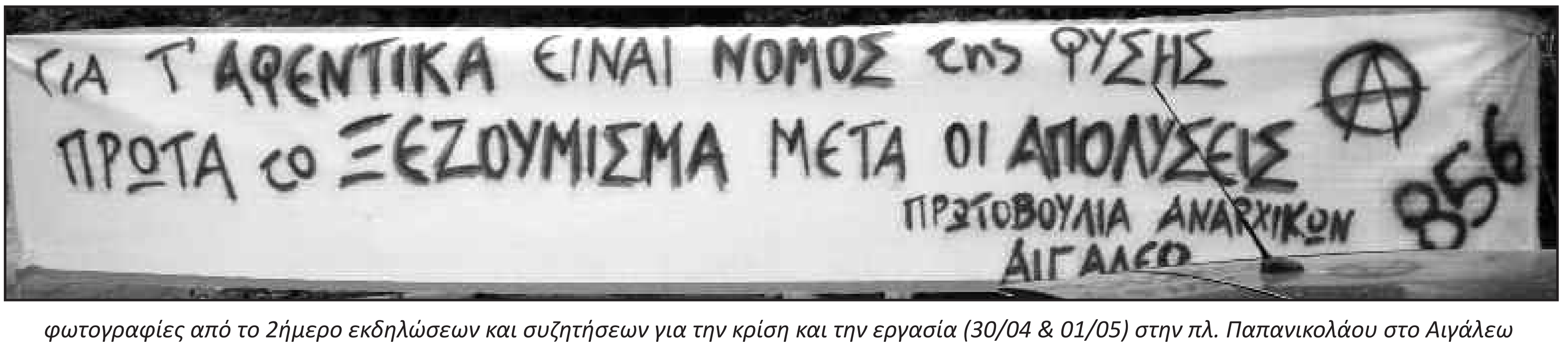
Μέσα από τα site ευρέσεως εργασίας ή από τις εφημερίδες αγγελιών παρατηρεί κανείς ότι οι δουλείες που αφορούν τη περιοχή μας έχουν μειωθεί αισθητά, και από την άλλη για τις όποιες δουλειές που αφορούν εργαζόμενους ή εργάτες, οι απαιτήσεις των αφεντικών έχουν αυξηθεί πάνω στις προϋποθέσεις της εργασίας, και αντίστροφα οι αποδοχές έχουν μειωθεί. Για παράδειγμα η απαίτηση της προϋπηρεσίας έχει γίνει προϋπηρεσία σε «επώνυμη εταιρία» και τα δύο χρόνια αυτής να έχουν γίνει πέντε. Ενδεικτικό της κρίσης είναι και το κλείσιμο πολλών μαγαζιών και επιχειρήσεων που μπορεί κανείς να παρατηρήσει κάνοντας ένα περίπατο στους δρόμους των συνοικιών μας, γεγονός που αυτόματα σημαίνει και μείωση των θέσεων εργασίας. Ενα μικρό δείγμα αυτής της κατάστασης είναι και το παράδειγμα των 38 μαγαζιών που έχουν κλείσει στην οδό Πλαστήρα (και στη θέση τους δεν έχει ανοίξει κάτι άλλο) ή τα 6 στην Μάρκου Μπότσαρη, όδο στην οποία, σύμφωνα με πληροφορίες από την γειτονιά μετά το καλοκαίρι θα έχουν κλείσει περίπου άλλα 10 μαγαζιά.

Από συζητήσεις διαπιστώνει κανείς ότι αυξάνονται και στο Αιγάλεω οι μικροκλοπές σε τσάντες στους δρόμους, διαρρήξεις αυτοκινήτων ακόμη και οι ληστείες σε συνοικιακά μικρομάγαζα. Καθένας μας έχει και κάποιο περιστατικό να αφηγηθεί. Χαρακτηριστικό είναι πως λήστεψαν ψιλικατζίδικο στις γειτονίες μας τρεις φορές σε διάστημα μιας βδομάδας, αποσπώντας μικρά χρηματικά ποσά και κάποια πακέτα τσιγάρα, φέρνοντας σε κίνδυνο την σωματική ακεραιότητα της γυναίκας που το δούλευε. Η εξαθλίωση, η ανάγκη και τα αδιέξοδα διαχέονται όλο και περισσότερο στον κοινωνικό ιστό και άρα όλο πιο πολύ είναι αυτοί που οικειοποιούνται πρακτικές που περιέχουν το ρίσκο να υποθηκευτεί η ελευθερία τους για πενιχρό «κέρδος». Ενδεικτικό και ταυτόχρονα πολύ λυπητερό είναι το γεγονός όπου άνεργος απεγνωσμένος πατέρας τριών παιδιών λήστεψε με όπλο διαδοχικά τρία συνοικιακά μαγαζιά και στη συνέχεια συνελήφθη, στη περιοχή των εργατικών κατοικιών. Τα παραδείγματα παραμένουν πολλά και αυξάνονται όσο τα χαρακτηριστικά της κρίσης εισβάλουν στην πραγματικότητα της καθημερινότητας.

Μέσα σε αυτή τη γενικότερη συνθήκη επιθετικής εξατομίκευσης, η αποξένωση και ο κοινωνικός κανιβαλισμός αρχίζουν να γίνονται πιο αισθητοί από ποτέ. Η αλληλεγγύη μεταξύ των καταπιεζόμενων είναι επιτακτική και το συλλογικό έρχεται ως μια απάντηση. Οι ίδιες οι γειτονιές θα πρέπει να ενεργοποιήσουν την έννοια της αλληλοβοήθειας, την έννοια του νοιάζομαι για το τι συμβαίνει στη γειτονιά και παρεμβαίνω με την απαιτούμενη διακριτικότητα. Δεν θα πρέπει κανείς που μένει σε κάποια γειτονία, στην συνθήκη αυτή να αντιμετωπίσει μόνος του τα προβλήματα που έρχονται. Κανείς δεν θα πρέπει σε καταστάσεις έκτατης ανάγκης που δεν θα έχει χρήματα για να επιβιώσει, που δεν θα έχει δουλεία, που θα του κόβουν το ρεύμα ή θα του κατάσχουν την οικία του λόγω χρεών, να είναι απομονωμένος και ξένος. Η ίδια η πάλη μέσα στις γειτονιές θα αποτελέσει προπύργιο αντίστασης για την ολική ανατροπή της συνθήκης.







φωτογραφίες από το 2ήμερο εκδηλώσεων και συζητήσεων για την κρίση και την εργασία (30/04 & 01/05) στην πλ. Παπανικολάου στο Αιγάλεω

res gestae

6πμ χαράματα, 12 Απριλίου σε διαμέρισμα της οδού Γερανίου στο κέντρο της Αθήνας ο Μάολα, πρόεδρος της κοινότητας των Μπαγκλαντεσιανών, λίγο πριν ξεκινήσει για το μεροκάματο σκέφτεται μια διατύπωσή του για την απογευματινή του συνέντευξη σε εφημερίδα: *«Παρέλαβα αρκετά πτώματα συμπατριωτών μου, δεν θέλω άλλα. Γι' αυτό εξήγησα σε έναν αστυνομικό διευθυντή τι συμβαίνει στη Γερανίου, τη Σαρρή, τη Μενάνδρου, την πλατεία Βάθης. Αλλοι κλέβουν τσάντες. Μόλις παρκάρεις αυτοκίνητο, το ανοίγουν σε δευτερόλεπτα. Μπαίνουν μπροστά σε αυτοκίνητα, σταματάει ο οδηγός, ανοίγουν τις πόρτες και κλέβουν. Σφάζουν δικούς μας για 20 ευρώ. Οι αστυνομικοί συνέλαβαν ορισμένους. Μετά από 2-3 μέρες τούς αφήνουν ελεύθερους. Τους βλέπουμε να πουλάνε ναρκωτικά στο ίδιο σημείο. Τώρα έρχονται οι αστυνομικοί και συλλαμβάνουν εμάς που δεν βρίσκουν επάνω μας ούτε 10 ευρώ. Οι εγκληματίες, όσοι πουλάνε ηρωίνη έχουν γεμάτες τσέπες. Βρίσκουν και ορισμένους άστεγους, πεινασμένους και τους βάζουν στο κόλπο».*
Ο Μάολα είναι ανασφαλής, μπορεί να ανακαλύπτει την μοριακή διαπλοκή των εξουσιών στην ελληνική καθημερινότητα αλλά δεν μπορεί να ξέρει το μέγεθος των κινδύνων στην αποκάλυψή της…

8πμ 2 Μάη σε καφετέρια των Εξαρχείων η Λένα Διβάνη, γνωστή ακαδημαϊκή κοινωνιολόγος, συναντιέται για μια συνέντευξη σε εφημερίδα με αφορμή το νέο της μυθιστόρημα με τίτλο «ένα πεινασμένο στόμα» όπου ένας «δούλος» θέλει να γίνει «αφεντικό» με κάθε κόστος... Με στόμφο η Λένα προς το τέλος δηλώνει τι χρειαζόμαστε: *«Ισχυρούς διαμορφωτές, εκτός του παραπάνω πλαισίου, που θα προσηλυτίσουν τον κόσμο προς την αντίθετη κατεύθυνση. Το ίδιο καλείται να κάνει και η λογοτεχνία. Να μας πείσει ότι η ήττα είναι στο μυαλό μας. Όσο για εκείνους που θέλουν να διαλύσουν βίαια το σύστημα, μακάρι να μπορούσα να τους τραντάξω. Δεν βλέπουν πως με τις πράξεις τους, του προσφέρουν δικαιολογία για να μας χτυπήσει κι άλλο; Ορίστε, μπήκαν κάμερες παντού. Ευχαριστούμε, κύριε Μαζιώτη μας, ευχαριστούμε!»*
Λίγες μέρες πιο πριν, στις 17 Απρίλη ο Ε. Αρανίτσης, κριτικός της αστικής ρεβερέντζας, διατυπώνει τις σκέψεις του σε ένα κείμενο άσχετο με τη Λένα Διβάνη απαντώντας της εκ των προτέρων: *«Χωρίς υπερβολή, το να πιστεύεις ότι οι εικασίες γύρω απ' τα αίτια ενός οιουδήποτε συμπτώματος ισοδυναμούν με πράσινο φως για την ενθάρρυνση των αποτελεσμάτων που το αίτιο παράγει αποτελεί παρανόηση τόσο χονδροειδή ώστε υποκινεί κατ' αρχάς ερωτήματα για την επαρκή γνώση της ελληνικής γλώσσας, εξίσου ταλαιπωρημένης από την εθνικοφροσύνη και τη σοσιαλδημοκρατία»*

9πμ 6 Μάη, ο Α. Ρουμελιώτης, δημοσιογράφος της ελευθεροτυπίας κλείνει το κείμενο της μόνιμης στήλης του πριν το στείλει για δημοσίευση: *«Μας βρίζουν όλους: τους πολιτικούς, τα media τους δημοσιογράφους, τους ηθοποιούς, όποιον βλέπουν στην τηλεόραση και θεωρούν σελέμπριτι... Μου επιτέθηκε προχθές μια κυρία στην Εφορία. Δεν είχε διαβάσει ποτέ αυτά που γράφω, αλλά κάπου είχε δει ότι είμαι δημοσιογράφος... ΑΣΥΜΜΕΤΡΗ είναι η απειλή. Μεγάλη επιθετικότητα υπάρχει παντού. Φοβάμαι μεγαλύτερο κακό. Τυχεροί όσοι μπόρεσαν να βρουν δουλειές και να φύγουν έξω. Μετανάστες».*
Το' πιασε το μήνυμα ο Ανδρέας…

10πμ της 11 Μάη, στα Βασιλικά Ευβοίας, 11 Μαΐου ο φούρναρης του χωριού μιλώντας με κάποιον πελάτη ολοκληρώνει με τη φράση: *«οι «δικοί μας» να 'ναι στο καφενείο αραχτοί και να δουλεύουν για ένα ξεροκόμματο στα κτήματα οι Πακιστανοί. Τώρα που σχόλασε το εργοστάσιο τον μπαμπά, θα επιστρέψει όλη η οικογένεια στα χωράφια όπως παλιά. Όχι για να βγάλει πάγκο στη λαϊκή -δεν έχει λεφτά εκεί- αλλά για να εξασφαλίσει τα απαραίτητα για να ζει. Ντοματούλες, κουνουπίδι, μελιτζανούλες, κοτούλες, αβγουλάκια, κατσικούλα, γαλατάκι. Και για μετακίνηση, όπως παλιά. Με γαϊδουράκι!...»*

11πμ σε μια αποστροφή του μεροκάματου της 18 Μάη, 30ής επετείου της αυτοκτονίας του Ιαν Κέρτις των Joy Division, διαβάζω τις σκέψεις του Άντονι Γουίλσον, διοργανωτή τότε συναυλιών: *«Το πανκ είπε σε αυτόν τον κόσμο "άντε γαμήσου", αλλά δεν μπορούσε να προχωρήσει πιο πέρα. Το επόμενο βήμα, να παραδεχτείς ότι "γαμήθηκα", το ανέλαβαν οι Joy Division».*

12 σε πανεπιστήμιο του Παρισιού ο «αιρετικός μαρξιστής» Σλαβόι Ζίζεκ ξεδιπλώνει μερικά επιχειρήματα στους φοιτητές: *«Για την περίπτωση των παρισινών προαστίων θα ανασύρω το παλιό ανέκδοτο με τον Πικάσο. Οταν ο αξιωματικός των ναζί τον ρώτησε στο ατελιέ του στο κατεχόμενο Παρίσι, δείχνοντας την «Γκερνίκα»: «Εσείς το κάνατε αυτό;», ο Πικάσο απάντησε: «Οχι, εσείς». Παρόμοια πρέπει να είναι η απάντηση σε όσους αναρωτιούνται γιατί μέσα σε μια ευνομούμενη δημοκρατία δυτικού τύπου ξεσπάνε βίαιες εξεγέρσεις. «Να τους πούμε, αυτό είναι το αποτέλεσμα της δικής σας πολιτικής».*

1μμ 15 Μάη σε εστιατόριο της Αθήνας ο Ντιμίτρι ντε Περό (μαζί με τον Τσίμερμαν εμφανίζεται σε κεντρική σκηνή, συνδυάζοντας τον βωβό κινηματογράφο, το τσίρκο, το θέατρο, το χορό και τις εικαστικές τέχνες) απαντά σε ερώτηση συνδαιτυμόνα δημοσιογράφου αν έχουν ξαναεμφανιστεί σε χώρα που περνά δυσκολίες ανάλογες με της Ελλάδας: *«Οχι, και ειλικρινά περιμένουμε με εξαιρετικό ενδιαφέρον τη συνάντησή μας με τους Έλληνες. Δυστυχώς, σπουδαία πράγματα, όπως για παράδειγμα "ειρήνη" μεταξύ σας, δεν μπορούμε να την προσφέρουμε. Ωστόσο, το να περάσει κάποιος λίγες ώρες διασκέδασης, ειδικά υπό τέτοιες συνθήκες, είναι για μας το ζητούμενο της τέχνης».*
Μπράβο που τουλάχιστον έχουν επίγνωση του μαινόμενου κοινωνικού πολέμου… Τώρα, για το ζητούμενο της τέχνης δεν ξεφεύγουν από τα όρια του αστικού θεατρικού τσίρκου.

3μμ 27 Απρίλη ο Μίκης Θεοδωράκης κάνει δηλώσεις: *«Παρ' ότι υπήρξα και παραμένω οπαδός της ελληνοτουρκικής φιλίας εν τούτοις πρέπει να πω ότι με φοβίζει αυτή η αιφνίδια σύσφιγξη των κυβερνητικών σχέσεων, οι επαφές υπουργών και άλλων παραγόντων, οι επισκέψεις στην Κύπρο και η έλευση του Ερντογάν. Υποψιάζομαι ότι πίσω απ' αυτά κρύβεται η αμερικανική πολιτική με τα ύποπτα σχέδιά της, που αφορούν τον γεωγραφικό μας χώρο, την ύπαρξη υποθαλάσσιων κοιτασμάτων, το καθεστώς της Κύπρου, το Αιγαίο, τους βόρειους γείτονές μας και την αλαζονική στάση της Τουρκίας, με μόνο εμπόδιο την καχυποψία και την εναντίωση του ελληνικού λαού»*
Λίγες μέρες μετά ο μουσουργός έμαθε ότι αποφασίστηκε η επίσκεψη Ερντογάν να περιλάβει και το σπίτι του. Και το ρεπορτάζ από την συνάντησή τους:
«Η ελληνοτουρκική φιλία είναι ένα από τα μεγαλύτερα όνειρά μου» ψιθύρισε ο Θεοδωράκης στον Ερντογάν, χωρίς ούτε στιγμή να του αφήσει το χέρι. «Πιστεύω ότι αυτό που έγινε σήμερα είναι μια μέρα ιστορική», συμπλήρωσε, ευθυγραμμιζόμενος απολύτως με τη διατύπωση της τουρκικής πλευράς. Θεώρησε μάλιστα την επίσκεψη συνέχεια της δικής του πρωτοβουλίας: «Την εποχή που είχα έρθει στην Πόλη και κάναμε την πρώτη επαφή με τον Αζίζ Νεσίν και τον Γιασάρ Κεμάλ».

4μμ 15 Μάη η Ματίνα Π., δημοσιογράφος, συντάσσει άρθρο για αριστερή εφημερίδα: *«Λίγο πριν την επικύρωση από τη Βουλή της «βοήθειας» από την τρόικα πραγματοποιήθηκαν συναντήσεις και εκπαιδευτικά σεμινάρια από γνωστή εταιρεία επικοινωνίας, που συνεργάζεται συστηματικά με την πολιτική εξουσία και τα ΜΜΕ, για την κατανόηση των μέτρων που θα επιβληθούν στην ελληνική οικονομία, την ανάγκη επιβολής τους και τις μεθόδους προώθησής τους στην κοινή γνώμη. Σ' αυτές τις εκπαιδευτικές συναντήσεις ιδεολογικής «καθοδήγησης» των πολιτών κλήθηκαν επιχειρηματίες, εκδότες, ιδιοκτήτες ΜΜΕ και αρκετοί μεγαλοδημοσιογράφοι. Το star system, δηλαδή, που απαρτίζει στην παρούσα φάση την ομάδα κρούσης» του καθεστώτος».*

5μμ 6 Μάη σε εκδήλωση αμφιθεάτρου σχετικά με την κρίση, ο κ. Μάικλ Χάτσον, ένας από τους δώδεκα οικονομολόγους που προέβλεψαν την κρίση, διατυπώνει: *«Για να πληρωθούν οι πιστωτές θα τους επιτραπεί να ιδιοποιηθούν το οικονομικό πλεόνασμα, σε μορφή εξυπηρέτησης του χρέους εις βάρος νέων επενδύσεων σε υποδομές και δημόσιες κοινωνικές δαπάνες, καθώς και της βελτίωσης του βιοτικού επιπέδου. Από οικονομική άποψη, η ελληνική εξέγερση είναι μια εξέγερση εναντίον της πολιτικής που θυσιάζει την ευημερία για να πληρωθούν ξένοι πιστωτές μ' αυτό τον τρόπο».*
Στο βαθμό που δεν υπάρχει ελληνική εξέγερση πρόκειται και πάλι για δική του προφητεία… μακάρι!

6μμ 16 Μαΐου στη Θεσσαλονίκη η καθηγήτρια Ποινικού Δικαίου του ΑΠΘ Ελισάβετ Συμεωνίδου – Καστανίδου (γυναίκα του υπουργού Δικαιοσύνης) ολοκληρώνει τη μελέτη της με θέμα «Αστυνομική βία και ανθρώπινα δικαιώματα», αναφερόμενη σε ένα περιστατικό προσαγωγής: *«Κρίθηκαν ύποπτοι για τέλεση εγκλήματος, δεσμεύτηκαν με χειροπέδες και μεταφέρθηκαν στο αστυνομικό τμήμα νεαροί, οι οποίοι δήλωναν ότι πάνε για μπάνιο, ενώ κάτι τέτοιο δεν μπορούσε να δικαιολογηθεί από την αμφίεσή τους, όπως αναφέρεται, αφού φορούσαν τζιν παντελόνια και μπλούζες!»*
Ε, αφού αναφέρεται από τα όργανα της τάξεως…

8μμ 16 Μαΐου ο Κώστας Μουζουράκης, μπάρμαν και μουσικός, ηλεκτρολόγος και διακοσμητής, ταχυμεταφορέας και σερβιτόρος, αποθηκάριος και βιβλιοδέτης παρουσιάζει το βιβλίο του στο οποίο βέβαια … δεν κολακεύει καθόλου την αστυνομία. *«Μεταφέρω αυτά που έχω ακούσει να συμβαίνουν, ειδικά στο Μπουρνάζι, όπου π.χ. ένας σερβιτόρος απολύθηκε γιατί άργησε να βγει από το μαγαζί όταν τον φώναξαν από το περιπολικό να φέρει τους καφέδες».*

9μμ 25 Μαΐου ο Γιώργος Παπασωτηρίου, δημοσιογράφος κλείνει το άρθρο του: *«Η ελπίδα, συνεπώς, βρίσκεται στον ηρωισμό του απλού ανθρώπου που μπορεί να γίνει φορέας του εξαιρετικού, της εξανάστασης, της εξέγερσης. Ο συνηθισμένος αυτός ήρωας της καθημερινότητας γνωρίζει ότι η ελευθερία είναι γεγονός και δεν περιορίζεται σε μια "επιλογή", ούτε κρύβεται πίσω από συμπεράσματα ή πίσω από αυτό που είναι αποδοτικότερο. Αυτός ο καθημερινός ήρωας, απόγονος του Προμηθέα κι όχι του κερδώου Ερμή, μπορεί να σώσει την κοινωνία από τη δειλία και τους εγωισμούς της, επανακαλύπτοντας τις συλλογικότητες ή δημιουργώντας νέες, εντός ενός πλαισίου άμεσης δημοκρατίας».*
Εκείνο που δεν ξέρουμε πόσο απασχολεί τον Γιώργο είναι ότι το άρθρο προορίζεται για την εφημερίδα «Βραδυνή» με διευθυντή τον Γ. Τράγκα.

10μμ 29 Μαΐου, Νικόλας Σεβαστάκης, γνωστός αριστερός διανοούμενος, σε άρθρο του αποσαφηνίζει: *«Όσο σύνθετα και αν είναι τα δεδομένα της συγκυρίας, όσο αδιασάφητοι και αν φαίνονται οι ορίζοντες του παρόντος, επείγουν, πιστεύω, κάποιες διαχωριστικές γραμμές... ...από τις δύο εκδοχές με τις οποίες υπονομεύονται οι προοπτικές της συλλογικής δράσης και της ειλικρινούς αυτοκριτικής. Τόσο τα πυροτεχνήματα της εξέγερσης του θυμικού όσο και η πατέντα των δήθεν συνετών ατομικιστικών «στρατηγικών επιβίωσης» συνιστούν όψεις του ίδιου αδιεξόδου. Αν χρειαζόμαστε ένα κοινωνικό κίνημα επαναδιαπραγμάτευσης των συλλογικών στόχων και της κοινής αξιοπρέπειας, αυτό δεν χτίζεται μόνο με την οργή ούτε, φυσικά, με την αποδοχή τετελεσμένων στο όνομα του ρεαλισμού. Υπάρχουν, ως γνωστόν, μορφές σύνεσης που αποκρύπτουν απλώς έμφοβους υπολογισμούς και θυμοί που διαλύονται στην πρώτη στροφή της μοίρας».*
Με τι χτίζεται το κοινωνικό κίνημα κύριε Νικόλα; Α ρε Αριστερά! Πάντα στη μαύρη τρύπα των νοημάτων και στο έρεβος της ανύπαρκτης πράξης…

10μμ 29 Μάη, ο αριστερός γελοιογράφος Στάθης, την ίδια στιγμή με τον Νικόλα γράφει: *«Καλείται λοιπόν η Αριστερά. Πού είναι; Είναι η προσκυνημένη και προδοτική σοσιαλδημοκρατία; Είναι οι βολεμένες στο καθεστώς ή στις παρυφές του δημοσιοσχεσίτικες «παρέες»; Είναι η Αριστερά που για να θεωρεί εαυτήν εκτός συστήματος, έχει μεταναστεύσει στον κόσμο της; Οχι. Καλείται λοιπόν η Αριστερά»*
Περιμένετε αμφότεροι κι έρχεται!

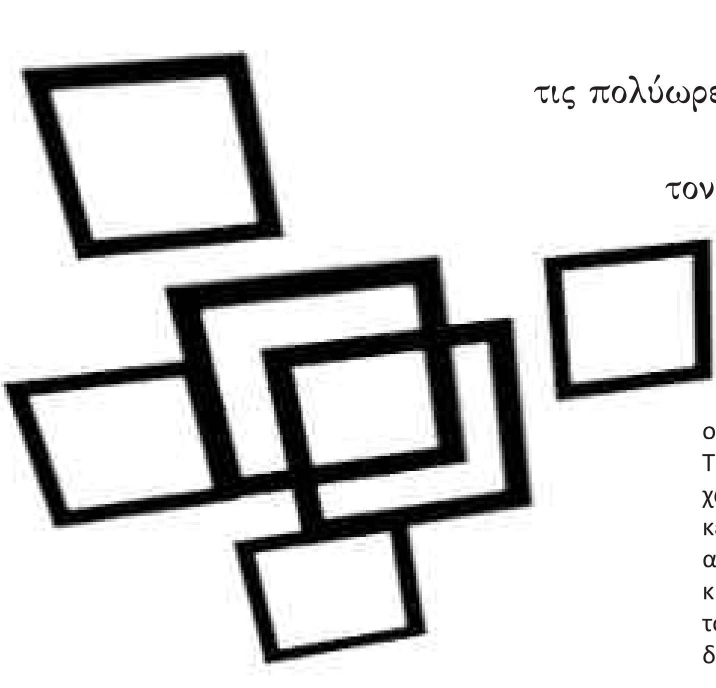
11μμ 30 Μαΐου ο Δημήτρης Λάλλας ρίχνει μια τελευταία ματιά στην διδακτορική κοινωνιολογική διατριβή του. Επί τρία χρόνια, ο Λάλλας ανεβοκατέβαινε τους ορόφους του The Mall, παρατηρούσε εξονυχιστικά τα πλήθη και τη συμπεριφορά τους, έπαιρνε συνεντεύξεις από εργαζόμενους και από πελάτες… Του αρέσει αυτό το σημείο:
«Η ελευθερία κινήσεων στο «Mall» μοιάζει απεριόριστη. Καθετί, ωστόσο, είναι καλά μελετημένο -από το πού τοποθετήθηκαν τα μαγαζιά- «κράχτες» και πού τα σινεμά μέχρι τη διευθέτηση της κυκλοφορίας στους διαδρόμους. Δεδομένου ότι το ελληνικό κοινό ήταν αμάθητο σε τέτοια εμπορικά κέντρα, η λογική του σχεδιασμού είναι η εξής: «Πρέπει τον κόσμο να τον πάρεις από το χέρι και να τον οδηγήσεις διά της "βίας", που σημαίνει να τον αναγκάσεις να περπατήσει και να κάνει κύκλο. Γενικότερα θέλεις να τον «υποχρεώσεις» να κάνει κίνηση. Του δημιουργείς διαδρομές που δεν έχουν στεγανά, δεν έχουν νεκρά σημεία, γιατί αλλιώς δεν θα πάει...». Να που περνάμε σε «πιο εκλεπτυσμένες και άδηλες μορφές κοινωνικής πειθαρχίας και ελέγχου».

11.30μμ 6 Ιουνίου στον Άγιο Παντελεήμονα, στη διάρκεια αντιρατσιστικής διαδήλωσης, πακιστανός κούριερ προσπαθεί να ξεπεράσει την συγκίνησή του και να μιλήσει για τη δολοφονία του φίλου του: *«Μαζί δουλεύαμε στην πιτσαρία. Δούλευε 11 χρόνια στο ίδιο μαγαζί, από τις 6 το απόγευμα μέχρι τις 8 το πρωί έκανε ντιλίβερι»* εξηγεί ο Σαντίκ, διανομέας στο ίδιο κατάστημα: *«Ήταν πολύ καλός, δεν φοβόταν, έκανε πλάκα. Όταν μας ειδοποίησε η Αστυνομία τρέξαμε, αλλά ήταν ήδη νεκρός. Βρέθηκε 30 μέτρα μακριά από το μηχανάκι. Μία πίτσα πεσμένη δίπλα του. Η άλλη στο κουτί, πάνω στη μηχανή. Τα λεφτά και το κινητό του τηλέφωνο ήταν επάνω του. Κάποιος άκουσε τις φωνές του από την πολυκατοικία και ειδοποίησε την Αστυνομία. Υπάρχει μάρτυρας».*
Καταραμένοι δολοφόνοι, καταραμένη αστυνομία…

12 14 Ιουνίου, πάρτι σε πολυκατοικία επί της Αχαρνών και η Ρούλα Γ. διαπιστώνει: *«Η κρίση θα διώξει τους μετανάστες. Το συζητούσαμε θεωρητικά ως ενδεχόμενο, δεν ήξερα όμως ότι είχε κιόλας συμβεί. Τέσσερα ενοικιαστήρια για διαμερίσματα των κάτω ορόφων μέτρησα στην ωραία πολυκατοικία της Αχαρνών και όπως μου εξήγησε η φίλη μου που μένει εκεί εδώ και χρόνια, εκκρεμούν από πέρυσι και τα τέσσερα. Αλβανοί, Ρουμάνοι, Πολωνοί και Ουκρανοί οικοδόμοι μυρίστηκαν την κρίση πολύ πριν από τις ελληνικές κυβερνήσεις και τον Τρισέ και σαν τα τρελά πουλιά την έκαναν προς άλλες πολιτείες, εκεί όπου υπάρχουν ακόμη δουλίτσα και προοπτική. Τα Τίρανα έγιναν το Ελντοράντο της οικονομικής αναμπουμπούλας χάρη στον οικοδομικό οργασμό, αλλά δεν είναι λίγοι και εκείνοι που αποφασίζουν να γυρίσουν στις χώρες τους κι ό,τι βρέξει ας κατεβάσει..."*

για τα γεγονότα της 5ης Μάη

για την απεργία της 5ης Μάη,
την πρωτόγνωρη σε όγκο διαδήλωση,
τις πολύωρες διαδοχικές προσπάθειες κατάληψης της Βουλής,
τις εκτεταμένες συγκρούσεις,
τον τραγικό θάνατο 3 ανθρώπων από αναθυμιάσεις...



5 Μάη 2010. Η μεγαλύτερη πορεία της μεταπολίτευσης ήρθε για να αντιπαρατεθεί με το μεγαλύτερο μεταπολιτευτικό πρόγραμμα κοινωνικής λεηλασίας και υποδούλωσης της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας, εγχώριας και υπερεθνικής. Και ο κοινωνικός αυτός χείμαρρος των 150-200 χιλιάδων διαδηλωτών κατέβηκε για να εκβάλλει την οργή του στο κοινοβούλιο. «Ολοι για το σύνταγμα», «περικύκλωση-αποκλεισμός-κατάληψη της Βουλής». Η προσπάθεια εξελισσόταν για περισσότερες από 2 ώρες, ξανά και ξανά, παρά τις διμοιρίες των ΜΑΤ, τα δακρυγόνα, τις κρότου λάμψης, τις δολοφονικές επιθέσεις των μηχανοκίνητων ομάδων ΔΕΛΤΑ. Το σύνθημα «να καεί, να καεί το μπουρδέλο η βουλή» δονούσε την ατμόσφαιρα. Τα μπλοκ που έφταναν στο Σύνταγμα και μετά από λίγο αναγκάζονταν να προχωρήσουν πνιγμένα από τα χημικά, έκαναν στροφή λίγο πιο κάτω και ξαναγυρνούσαν, τη στιγμή που νέα μπλοκ διαδηλωτών έφταναν και αυτά έξω από το κοινοβούλιο. Ανθρωποι κάθε ηλικίας στο δρόμο, εργαζόμενοι και άνεργοι, στον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, ντόπιοι και μετανάστες. Οι συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής πολύωρες και εκτεταμένες. Το πολιτικό σύστημα και οι θεσμοί του στο κατώτατο σημείο κοινωνικής αποδοχής.

5 Μάη 2010, λίγο μετά τις 3:00μμ, και αρχίζει να κυκλοφορεί η πληροφορία ότι «μάλλον υπάρχουν νεκροί από φωτιά που μπήκε σε υποκατάστημα της Μαρφίν στη Σταδίου». Στην αρχή κανείς δεν μπορεί να το πιστέψει και περνάει από το μυαλό πολλών η ιδέα ότι πρόκειται για επικοινωνιακό τερτίπι του καθεστώτος για να αποσυρθεί ο κόσμος από τους δρόμους. Τελικά, όμως, η πληροφορία ισχύει. Ο κόσμος μουδιάζει, οι φάτσες σκοτεινιάζουν, η οργή και το σθένος εξανεμίζονται, τα μπλοκ αρχίζουν να αποχωρούν. Ο Χρυσοχοΐδης κάνει λόγο για εκκαθάριση της πόλης από τους διαδηλωτές επιβάλλοντας ένα ιδιότυπο καθεστώς απαγόρευσης κυκλοφορίας, οι δυνάμεις καταστολής παίρνουν θάρρος και εντολές για σαρωτική αντεπίθεση, το σκηνικό αλλάζει μέσα σε λίγη ώρα. Θα ακολουθήσουν μαζικές προσαγωγές από τους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας μέχρι τα καφενεία των Εξαρχείων, ξυλοδαρμοί διαδηλωτών και κατοίκων, τραυματισμοί από επιθέσεις των ομάδων Δέλτα με τις μηχανές τους. Η απεργία στα ΜΜΕ αναστέλλεται για τον συντονισμό των μέσων μαζικής χειραγώγησης στο κυνήγι του «εσωτερικού εχθρού» που εξαπολύεται. Η κατάληψη «Χώρος Ενιαίας Πολύμορφης Αναρχικής Δράσης», στην οδό Ζαΐμη στα Εξάρχεια, δέχεται αστυνομική εισβολή και εκκένωση με χρήση χειροβομβίδων κρότου λάμψης και πυροβολισμών εντός του κτιρίου ενώ το Στέκι Μεταναστών, στην οδό Τσαμαδού πάλι στα Εξάρχεια, δέχεται αστυνομική επίθεση με εκτεταμένες ζημιές. Και στις δυο περιπτώσεις οι αστυνομικές επιχειρήσεις πραγματοποιούνται από ομάδες Δέλτα, οι οποίες εφορμούν ως ένστολες συμμορίες. Και προφανώς έπεται συνέχεια. Τέτοιες ευκαιρίες δεν μένουν ανεκμετάλλευτες. Ο σχεδιασμός των κυρίαρχων, που έχει δρομολογηθεί όλη την περίοδο μετά την εξέγερση του «Δεκέμβρη» στην κατεύθυνση της εγκληματοποίησης και καταστολής του αναρχικού και αντιεξουσιαστικού χώρου και κάθε ακηδεμόνευτης κοινωνικής εστίας αντίστασης στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα, έχει το απαραίτητο πάτημα να αναβαθμιστεί ποιοτικά και ποσοτικά, προπαγανδιστικά και επιχειρησιακά.

Ολες αυτές τις μέρες ο τραγικός θάνατος της Αγγελικής Παπαθανασοπούλου, της Παρασκευής Ζούλια και του Επαμεινώνδα Τσακάλη, έχει στοιχειώσει τις καρδιές και τις συνειδήσεις μας. Γιατί η απώλειά τους είναι κομμάτι του δικού μας πόνου και όχι των κάθε είδους αυτόκλητων τιμητών. Οσο γελοίο, όμως, και αν είναι να μιλάει για «αδίστακτους δολοφόνους» ο κάθε Χρυσοχοΐδης την ώρα που προΐσταται της περιφρούρησης της λεηλασίας εκατομμυρίων ζωών από τα εξουσιαστικά διευθυντήρια, ο κάθε μπάτσος την ώρα που ανεβοκατεβάζει το γκλομπ του στα κεφάλια των διαδηλωτών, ο κάθε δημοσιογράφος τη στιγμή που συστηματικά χειραγωγεί, εξαπατά και συσκοτίζει τις συνειδήσεις, όσο δεδομένη και αν είναι η ευθύνη του κάθε Βγενόπουλου που με την απειλή της απόλυσης εξανάγκασε τους εργαζόμενούς του να βρίσκονται κλειδωμένοι εν είδη ανθρώπινης ασπίδας σε τραπεζικό του κατάστημα απ' όπου θα περνούσε η απεργιακή πορεία, η ευθύνη του θανάτου από αναθυμιάσεις των 3 εργαζομένων αναπόφευκτα βαραίνει εκείνους που πυρπόλησαν το κτίριο χωρίς πρώτα να έχουν ελέγξει ότι μέσα δεν υπήρχαν άνθρωποι. Τραγική επιπολαιότητα; Εγκληματική αδιαφορία; Η ακόμα χειρότερα κυνισμός, αποτέλεσμα μιας ελιτίστικης και αντικοινωνικής «αντίληψης», που αναγνωρίζει μόνο τον εαυτό της, εχθρεύεται οτιδήποτε έξω από την ίδια και «επιβεβαιώνεται» μέσα από την κατανάλωση επιθετικών πρακτικών χωρίς αγωνία για τα περιεχόμενα και τη διαλεκτική του κοινωνικού ανταγωνισμού;

Στις μάχες του δρόμου, εκεί όπου ξεδιπλώνεται η επιθετικότητα όσων δεν χωράνε στην κοινωνική συναίνεση και την κομματική πειθαρχία, είναι αυτονόητη αρχή ότι ποτέ δεν παραδίδονται στη φωτιά χώροι-σύμβολα στα οποία δεν έχει επιβεβαιωθεί πρώτα η παντελής απουσία ανθρώπων. Επιπλέον, ακριβώς επειδή οι αναρχικοί και οι αντιεξουσιαστές γνωρίζουν ότι τα αφεντικά πιθανότατα δε θα έχουν λάβει κανένα μέτρο προστασίας για τους εργαζομένους, προϋποθέτουν αυτή την επίγνωση ως αποτρεπτικό της ενδεχόμενης πράξης τους και όχι ως άλλοθι. Οσοι και όσες εκπίπτουν αυτών των επιλογών φέρουν ακέραια την ευθύνη για τις πράξεις τους, ακέραια την ευθύνη για την αυτούσια αναπαραγωγή αυτού του παρακμασμένου κόσμου. Και η πιο σκληρή απολογία δε δίνεται στα γελοία έδρανα της αστικής υποκρισίας και της «δικαιοσύνης» της αλλά στην ιστορία των αγώνων για την ελευθερία.

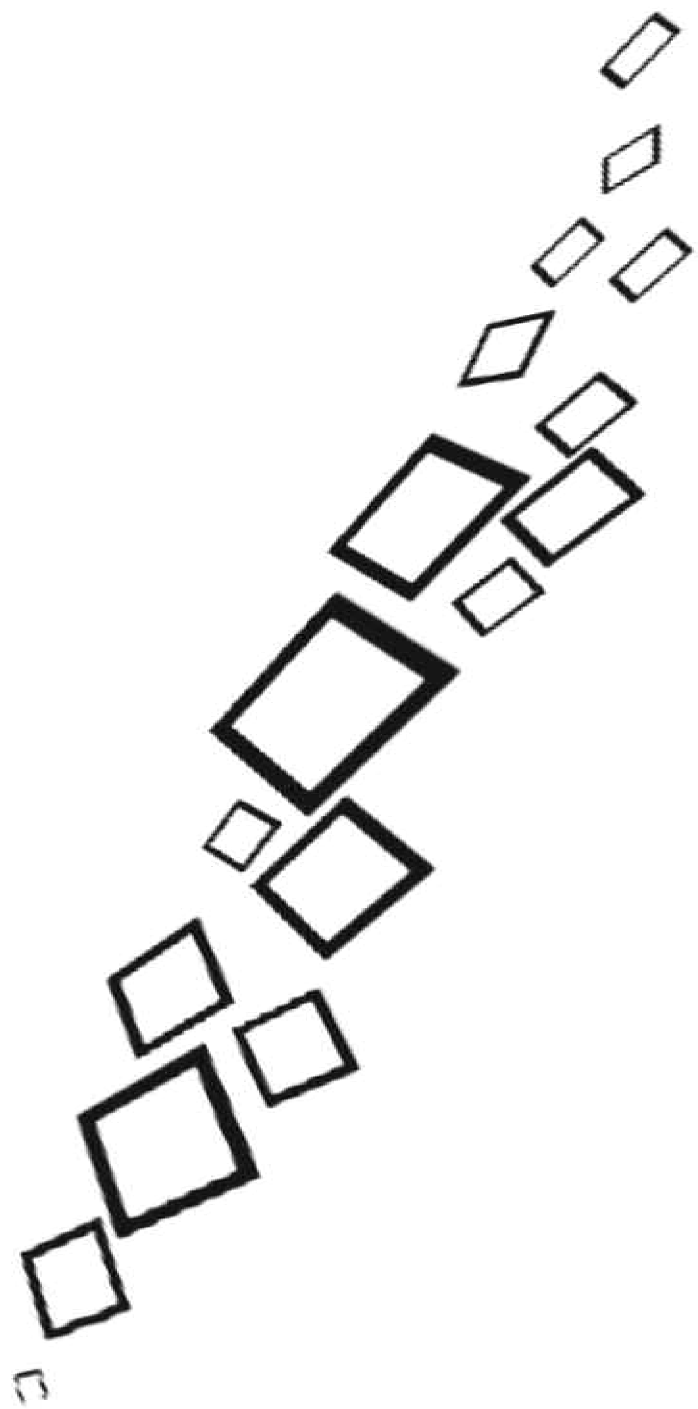
Δεν έχουμε μάθει ποτέ να μιλάμε με όρους «κακιάς στιγμής», πολύ περισσότερο «παράπλευρης απώλειας». Αυτά είναι άλλοθι που διεκδικεί ο εξουσιαστικός συρφετός για να δικαιολογεί την καθημερινή δολοφονική του δραστηριότητα. Με αυτό το ήθος, με αυτή τη λογική, κατεβαίνουμε στο δρόμο όλα αυτά τα χρόνια και έτσι θα συνεχίσουμε. Ανυποχώρητα, συλλογικά και μαχητικά, με οδηγό μας την αντίσταση, την ανυποταγή και τη ρήξη, την αυτοοργάνωση, την αντιιεραρχία και την ισοτιμία, την κοινότητα, την αλληλοβοήθεια και την αλληλεγγύη. Στις γειτονιές, στους εργασιακούς και εκπαιδευτικούς χώρους, στα αυτοδιαχειριζόμενα στέκια

και καταλήψεις, στις κινήσεις αντιπληροφόρησης και στις κοινωνικές παρεμβάσεις, στις διαδηλώσεις και στις συγκρούσεις, στα οδοφράγματα της καθημερινής ζωής και της κοινωνικής ανταρσίας.

Παρόλα τα κροκοδείλια δάκρυα όλων όσοι σχεδιάζουν την πιο βαθιά κοινωνική λεηλασία από την καπιταλιστική μηχανή, την πιο βαθιά κοινωνική υποδούλωση από την κρατική επιβολή και τους αστυνομικούς στρατούς κατοχής, παρόλη την συκοφαντία που χρησιμοποιείται στο προσκήνιο για να νομιμοποιηθεί η επιθετικότητα των κατασταλτικών μηχανισμών στο παρασκήνιο και με δεδομένη την αποφασιστική παρουσία δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων στους δρόμους, ο αγώνας ενάντια στις επιβουλές της εξουσίας, ο αγώνας για κοινωνική και ατομική απελευθέρωση συνεχίζεται. Ραντεβού στο δρόμο…

11 Μάη 2010

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αιγάλεω
Αναρχικοί-Αναρχικές από Πειραιά
Θερσίτης (χώρος ραδιουργίας & ανατροπής) – Ιλιον
Ρεσάλτο (αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης) – Κερατσίνι
Αναρχικές/οι από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά
Συνέλευση Εξεγερμένων Περάματος, Κερατσινίου, Νίκαιας, Κορυδαλλού, Πειραιά



αμάρυνθος

το χρονικό ενός θεσμισμένου και συνεχιζόμενου βιασμού...

Τον Οκτώβριο του 2006, μια 16χρονη μετανάστρια μαθήτρια καταγγέλλει βιασμό από 4 συμμαθητές της στις τουαλέτες σχολείου στην Αμάρυνθο Ευβοίας. Ως ιθύνων νους του βιασμού κατηγορείται ο σύντροφος της μαθήτριας, ο οποίος αφού την απομονώνει, την εξαναγκάζει σε σεξουαλική “σύμπραξη” με τη παρέα του στο νιπτήρα των τουαλετών. Ανάμεσα στους βιαστές, ένας γιος μπάτσου της πόλης, καθώς και ο κανακάρης καθηγητή του σχολείου όπου φοιτούσαν οι μαθητές.

Λίγο μετά την επισημοποίηση της καταγγελίας, και με το βιασμό να αποτελεί κοινωνική επικαιρότητα, κρατικοί προϊστάμενοι αναλαμβάνουν την “ανθρωπιστική” διευθέτηση του ζητήματος. Ο πρόεδρος της δημοκρατίας και ο Χριστόδουλος παρεμβαίνουν στην υπόθεση, και η -τότε- υπουργός Παιδείας- Γιαννάκου ανακοινώνει κρατική μέριμνα για ολοκλήρωση της φοίτησης της 16χρονης σε ιδιωτικό σχολείο της Αθήνας.

Ταυτόχρονα, τα ΜΜΕ δράττονται της ευκαιρίας για μιντιακό κανιβαλισμό. Ζωντανές συνδέσεις, τηλεπαράθυρα, Ευαγγελάτοι με πανελίστες ψυχολόγους και άφθονα βίντεο από το διαδίκτυο σχετικά με τη “σύγχρονη μάστιγα της σχολικής βίας”, σε συνδυασμό πάντα με το φαινόμενο των σχολικών καταλήψεων (που κορυφώνονταν εκείνη τη περίοδο...) ως άντρο κολάσιμων (ποινικών και σεξουαλικών) ενεργειών. Από την άλλη, ο “προοδευτικός” τύπος, όπως και η αριστερά με ρηχές κοινωνιολογικές αναλύσεις, παρουσιάζει την μαθητική νεολαία ως άκρως ξενοφοβική και βίαιη, ενώ η Αμάρυνθος με συντηρητικές ιστορικές καταβολές, καθιερώνεται ως η πρωτεύουσα των ρατσιστών και των βιαστών. Και οι δυο μιντακές προσεγγίσεις αρκούνται στη θυματοποίηση της μαθήτριας, αγνοώντας τους έμφυλους-εθνοτικούς-ταξικούς διαχωρισμούς, που παράγονται από τη Κυριαρχία, και ενσωματώνονται στην κοινωνία.

και ο βιασμός συνεχίζεται...

Σχεδόν 3 χρόνια μετά, με τα ΜΜΕ να διαφημίζουν την τσόντα της Τζούλιας και τις ευαισθησίες των πολιτικών διαχειριστών να έχουν πέσει σε νάρκη, το Κράτος αποκατέστησε τη “χαμένη τιμή” των 4 βιαστών. Ο βιασμός της μετανάστριας μαθήτριας συνεχίστηκε στις αίθουσες των δικαστηρίων˙ είχε προηγηθεί η άρνηση του πειθαρχικού των καθηγητών του σχολείου να τιμωρήσει τους εμπλεκόμενους, για να μη προδικάσουν την υπόθεση...Και, αν ο φυσικός βιασμός διήρκησε ελάχιστα λεπτά, ο δικονομικός διήρκησε ημέρες. Δικογραφίες, ιατροδικαστικές γνωματεύσεις, στρατιές μαρτύρων υπεράσπισης των 4, νομικίστικες διαπραγματεύσεις του μέτρου διείσδυσης ως συνθήκης βιασμού και, στο τέλος, ομόφωνη αθώωση των 4 κατηγορουμένων που, πλέον, κατηγορούν τη μαθήτρια για “ψευδορκία, ψευδή ανωμοτί κατάθεση, ψευδή καταμήνυση, παραπλάνηση σε ψευδορκία και συκοφαντική δυσφήμηση”.

Πέραν της συνέχισής του, για μια ακόμη φορά ο βιασμός νομιμοποιήθηκε από την καρδιά του κρατικού κτήνους, τη δικαιοσύνη, με την Εδρα να υποκλίνεται στην τεστοστερόνη των αγοριών και με “φιλελεύθερο” μανδύα να επανανοηματοδοτεί τη στάση της κοπέλας ως συμμετέχουσας σε σεξουαλική συνεύρεση. Ο βιασμός θεσμίζεται, η πατριαρχία (ανα)παράγεται ως φυσική νομοτέλεια, και φυσικά -και σε αυτή τη περίπτωση- όλα επιτρέπεται να πραγματοποιηθούν σε μια γυναίκα -βουλγάρα μετανάστρια.

Από την -νόμιμη, με απόδειξη παροχής υπηρεσιών- βίζιτα σε μπουρδέλο, ως τον ομαδικό βιασμό στο νιπτήρα μιας σχολικής τουαλέτας...

δύο περιπτώσεις αλληλεγγύης

> η περίπτωση via vai

Στις αρχές Μάρτη η μετανάστρια Κάρμεν Μ. επιστρέφοντας από ιατρική άδεια απολύεται από το αφεντικό της, και ιδιοκτήτη της αλυσίδας των καφετεριών via vai, Στέλιο Καρέζο. Στις συναντήσεις για την καταβολή δεδουλευμένων, ενσήμων και της αποζημίωσης απόλυσης, πέρα από τις υπεκφυγές για την πληρωμή, η προκλητικότητα από πλευράς Καρέζου άφηνε πολλά υπονοούμενα για όσα επρόκειτο να ακολουθήσουν.

Στις 23 του ίδιου μήνα, που ορίστηκε η συνάντηση για τον τελικό διακανονισμό, παρευρέθησαν και μέλη του Σωματείου Σερβιτόρων Μαγείρων, στο οποίο δραστηριοποιείται η Κάρμεν. Προσπαθώντας να δείξει τη δυσφορία του για τη μαζική παρουσία του σωματείου, ο Καρέζος τραβά προκλητικά φωτογραφίες. Οταν του ζητήθηκε να σταματήσει σήκωσε τη μπλούζα του, μοστράροντας επιδεικτικά το όπλο που είχε περασμένο στη ζώνη του… Στη συνέχεια, στο αστυνομικό τμήμα και μετά την καταγραφή του συμβάντος, η απολυμένη και τα μέλη του σωματείου λαμβάνουν τη “σύσταση” να μην δοθεί συνέχεια με μηνύσεις και αντι-μηνύσεις γιατί θα περάσουν όλοι μαζί αυτόφωρο… Εξυπηρετικότητα των μπάτσων; Μάλλον κάλυψη του τραμπούκου αφεντικού, ο οποίος καθ’ όλη την παραμονή στο τμήμα δεν σταμάτησε να προκαλεί φωνάζοντας «τώρα μπλέξατε»…

Το απόγευμα της 24ης Μάρτη η Κάρμεν επιστρέφοντας στο σπίτι δέχεται επίθεση. Αφού την ψεκάζουν με αναισθητικό τη χτυπούν πολύ άσχημα στο κεφάλι, εγκαταλείποντάς την αιμόφυρτη και αναίσθητη… Περίπου δέκα ώρες μετά ένας περαστικός μετανάστης τη βρίσκει και τη βοηθά να συνέλθει και να καλέσει σε βοήθεια. Το ενδεχόμενο της ληστείας αποκλείεται αφού δεν έλειπαν ούτε χρήματα, ούτε κινητό…

Η απαντήσεις από πλευράς σωματείου και αλληλέγγυων υπήρξαν άμεσες. Το πρωί της 26ης πραγματοποιείται αποκλεισμός και “στόλισμα ” με μπογιές, συνθήματα, αφίσες, αυτοκόλλητα του via vai στο σύνταγμα. Η βιτρίνα ράγισε και ο θρασύδειλος τσαμπουκάς κρύφτηκε στα υπόγεια του μαγαζιού του. Αφού δεν απέφυγε το διασυρμό, προσπαθούσε να μην συναντήσει την οργή των αλληλέγγυων και στη φυσική της έκφραση…

Ακολουθούν ανάλογες παρεμβάσεις στα καταστήματα via vai στην Πανεπιστημίου και στην Μπενάκη, κατάληψη στα γραφεία των εργοδοτών της Πανελλήνιας ομοσπονδίας εστιατορίων και συναφών επαγγελμάτων, ενώ στις διαδηλώσεις, το κατάστημα του συντάγματος γίνεται “σταθμός” των διαδηλωτών/τριών. Ο Καρέζος επικοινωνεί με το σωματείο ζητώντας να καταβάλει τα χρωστούμενα στην Κάρμεν, λέγοντας ότι όλα ήταν μια…παρεξήγηση. Δεν ήξερε που έμπλεξε…

Οι δραστηριότητες του Σωματείου Σερβιτόρων Μαγείρων και τα μεταδεκεμβριανά αντανακλαστικά λειτούργησαν ακαριαία στην περίπτωση της Κάρμεν Μ, υποβοηθούμενα από τις αυτονόητες αναγωγές στην Κωνσταντίνα Κούνεβα(γυναίκα, μετανάστρια, προλετάρια, επίθεση έξω από το σπίτι της). Η απουσία κάθε είδους διαμεσολάβησης ξεδίπλωσε μια ποιότητα επιθετικότητας από πλευράς εκμεταλλευόμενων που μπορεί να χαρακτηριστεί επάξια ως έδαφος που μπορούν να αναπτυχθούν οι μελλοντικές απαντήσεις…

> η περίπτωση Άγρα

Στις 2 του περασμένου Δεκέμβρη ο εκδότης και ιδιοκτήτης των εκδόσεων Αγρα Α.Ε. Σταύρος Πετσόπουλος παραλαμβάνει εξώδικο από τον υπάλληλό του Ντίνο Π. με το οποίο του ζητιέται απάντηση σε σχέση με την εργασιακή ιδιότητα και τη σύμβαση του τελευταίου. Εχει προηγηθεί 1 ½ χρόνος απαξίωσης των εκκλήσεων, προφορικών και γραπτών, του εργαζόμενου για τη διευθέτηση του ζητήματος. Το αφεντικό πιστό στην τακτική του, αδιαφορεί κι έτσι καλείται τριμερής συνάντηση στην επιθεώρηση εργασίας, όπου επικαλείται την ανάρμοστη και προκλητική συμπεριφορά του εργαζόμενου, την οποία τυχαία (;) ανακάλυψε ύστερα από έξι χρόνια. Η απόφαση, γνωμοδοτική για την εργοδοσία, κλίνει υπέρ του εργαζόμενου: «η εταιρεία θα μπορούσε να επανεξετάσει το αίτημα του εργαζομένου με προοπτική επίλυσης». Τρεις μέρες μετά η εταιρεία λύνει το ζήτημα απολύοντας το Ντίνο Π.

Οι εργαζόμενοι αντιδρούν. Στις συναντήσεις τους με το αφεντικό μπαίνει εκβιαστικά το ζήτημα της υπεράσπισης της φήμης του εκδοτικού οίκου, αφού η ιστορία των αγώνων στο χώρο του βιβλίου δεν είναι μικρή και ο Ντίνος Π. υπήρχε πάντα μέσα σε αυτούς ως μέλος του Συλλόγου Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου.

Το αφεντικό προσπαθεί να κερδίσει χρόνο καθυστερώντας την απάντηση στις προτάσεις των εργαζομένων για επαναπρόσληψη, κι όταν αυτή δίνεται είναι αρνητική…

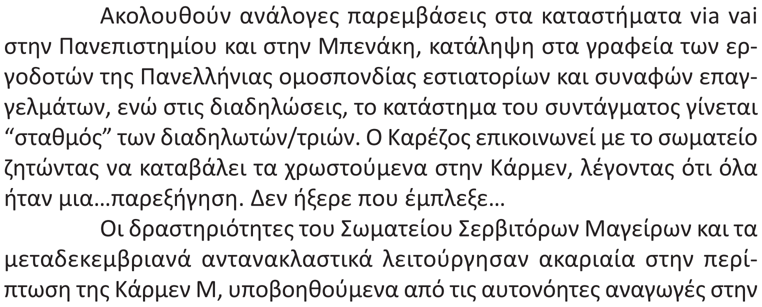
Αυτό φυσικά λειτούργησε συσπειρωτικά τόσο στο εσωτερικό των εργαζόμενων όσο και κινηματικά…

Ξεκινά ένας δίμηνος αγώνας του Συλλόγου και αλληλέγγυων προς στήριξη τόσο του απολυμένου, όσο και των πέντε απεργών των εκδόσεων, οι οποίοι στοχοποιούνται. Η προσπάθειες του Πετσόπουλου να τους διαχωρίσει από αυτούς και αυτές που δεν απεργούσαν, αλλά στεκόντουσαν στο πλάι των απεργών, είναι επίμονες αλλά μάταιες…

Αφισοκολλήσεις, μαζικά μοιράσματα κειμένων, αποκλεισμός των εκδόσεων, και η συνεχής εσωτερική αντιπαράθεση των εργαζομένων με τον Πετσόπουλο δίνουν διαστάσεις στην υπόθεση δύσκολα διαχειρίσιμες από την εργοδοσία.

Οταν μάλιστα προς υπεράσπιση των εκδόσεων προστρέχουν 49 πρόθυμοι διανοούμενοι (πανεπιστημιακοί, δημοσιογράφοι, συγγραφείς), επικαλούμενοι το ήθος του εκδότη και τις άριστες εργασιακές συνθήκες η προκλητικότητα ξεχειλίζει, το ίδιο και η οργή… Αυτή η κάστα των χαμερπών εντολοδόχων, των κοινωνικά διαχωρισμένων παρασίτων, που η όποια “επαναστατικότητά” τους εξαντλείται στην άκρη της πένας τους, τη συγκεκριμένη στιγμή απέναντι σε μια απόλυση αποκάλυψε ανενδοίαστα τον κοινωνικό της ρόλο: την “πνευματική” εμπροσθοφυλακή της εξουσίας. Κι όλα αυτά με το αζημίωτο, μια καλαίσθητη έκδοση, τιμητικές προσκλήσεις σε λογοτεχνικά gala και η επίκληση της προσφοράς στον πολιτισμό. Εναν πολιτισμό όπου η ταξικότητα εξαντλείται σε μεταμοντέρνες μαρξιστικές αναλύσεις, όπου οι κοινωνικοί αγώνες είναι κοινωνικά αναγκαίοι όταν συμβαίνουν αλλού.

Τα ατοπήματα μεγάλα του κυρίου Πετσόπουλου και η αλαζονεία του περίσσεια. Στις αρχές Μάρτη ανακοινώνεται η επαναπρόσληψη του Ντίνου Π. Οι οριζόντιες διαδικασίες, η απουσία κομματικής χειραγώγησης και συντεχνιακής αντίληψης του αγώνα, διευρύνουν ένα πεδίο δυνατοτήτων που μέσα στη συνολικότερη συστημική κρίση δεν μπορεί παρά να αποτελεί κοινωνική πρόταση, και ως τέτοια θα πρέπει να γίνεται αντιληπτή, πρώτα και κύρια από τα ίδια τα υποκείμενα που τροφοδοτούν πρωτοβάθμια σωματεία. Η ανταπόκριση σε προσκλήσεις για θεσμικές λύσεις ή και εστιάσεις της αλληλεγγύης, μόνο την αφομοίωση προς δημοκρατικότερη διαχείριση των υποθέσεων έχουν να προσφέρουν. Σημασία για την έκβαση του ίδιου του αγώνα και για τις παρακαταθήκες που αφήνει, έχει και ο τρόπος που αυτός διεξάγεται. Μπροστά στην γενικευμένη απαξίωση του κατεστημένου συνδικαλισμού δεν θα πρέπει να θυσιαστεί η ίδια η ουσία αυτών των εγχειρημάτων: η αυτοοργάνωση, η αυτονομία από δευτεροβάθμιες και τριτοβάθμιες χειραγωγικές αντιπροσωπεύσεις, η ακηδεμόνευτη επιθετικότητα… Με λίγα λόγια στην περίπτωση του Ντίνου Π. οι κινήσεις αλληλεγγύης, οι κοινές συνελεύσεις με άλλα πρωτοβάθμια σωματεία, το ταμείο στήριξης των πέντε απεργών, η συνέπεια του συλλόγου, παρ΄όλες τις εσωτερικές διαφωνίες που σε στιγμές ήταν οριακές, ο τρόπος που απαντήθηκε το ζήτημα των διανοούμενων από τους αλληλέγγυους και συλλογικότητες (Βιβλιοφρικάριος), το άνοιγμα της υπόθεσης και εκτός ελλαδικού χώρου αποτελούν σημεία και προτάσεις που ενεργοποίησαν δυνατότητες και υποκείμενα που μετά το Δεκέμβρη αδιαφορούν για τα ψηφίσματα και τις εξωκοινοβουλευτικές πολιτικάντικες μανούβρες…



αποκλεισμός των εκδόσεων Αγρα από αλληλέγγυους

Τα αφεντικά οπλίζονται θεσμικά για όσα έρχονται, ας ακονίσουμε την αλληλεγγύη μας γι’ αυτά που θα τους απαντήσουμε.

για περισσότερες πληροφορίες
http://www.bookworker.gr
http://somateioserbitoronmageiron.blogspot.com
http://vivliofrikarios.blogspot.com



για την υπόθεση του αναρχικού Σίμου Σεϊσίδη

Ο αναρχικός Σίμος Σεϊσίδης συνελήφθηκε στις 3 ΜαΪου στην περιοχή του Κεραμικού. Είχε προηγηθεί έλεγχος από την αστυνομία και καταδίωξη του με κατάληξη ο ένας μπάτσος προκειμένου να μην ξεφύγει το «θήραμα» του, χωρίς να απειλείται από αυτόν, τον πυροβολεί στο πόδι, πισώπλατα, κατά τη γνωστή τακτική. Η σφαίρα διαπερνάει τον μηρό και διαλύει την κεντρική αρτηρία. Και ενώ βρίσκεται πεσμένος και αιμόφυρτος ξυλοκοπείται ανελέητα, κινδυνεύοντας να πάθει και ανακοπή.

Από την πρώτη στιγμή γίνεται προσπάθεια να αναμιχτεί η σύλληψη αυτή, όπως και η σύλληψη του Α.Σειρηνίδη σε άλλο σημείο, με την αιματηρή ληστεία που συνέβη νωρίτερα σε πολυκατάστημα οπότε και τα «ευφάνταστα» σενάρια από τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ δίνουν και παίρνουν. Η αποκάλυψη όμως της ταυτότητας του Σεϊσίδη είναι ικανή να «δικαιολογήσει» τα όσα προηγήθηκαν από τη μεριά των μπάτσων και φυσικά τα όσα ακολούθησαν, επαναλαμβάνοντας σκηνές από το βασανισμό του Γ.Δημητράκη κατά τη νοσηλεία του στην εντατική μετά την σύλληψή του το 2006.

Ενστολοι μπάτσοι βρίσκονται μέσα στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας και στην συνέχεια στο θάλαμο όπου νοσηλεύεται-κρατείται, για να τον βασανίσουν, να μειώσουν τις αντιστάσεις του, να επιτεθούν στην ζωή του σε ένα χώρο που , υποτίθεται, διασφαλίζει τη ζωή του καθένα. Και ενώ η υγεία του παραμένει κρίσιμη του αρνούνται κάθε επικοινωνία με τους δικούς του, την πρόσβαση σε αποκλειστική νοσοκόμα, και την κάθε είδους επικοινωνία με τον έξω κόσμο, επιβάλλοντας την πλήρη απομόνωση. Δυστυχώς η κρισιμότητα του χτυπήματος έφερε το τραγικό αποτέλεσμα του ακρωτηριασμού του ποδιού του. Ακόμα και σε αυτή την κρίσιμη στιγμή στο χειρουργείο παρευρισκόταν μπάτσος. Σήμερα παραμένει αιχμάλωτος στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός αφού κρίθηκε προφυλακιστέος.

Δεν μας εκπλήσσει η συσσώρευση της εκδικητικότητας και χυδαιότητάς τους στο πρόσωπο του Σεϊσίδη. Το κράτος στο πρόσχημα της δημοκρατίας και του κοινωνικού ελέγχου, πυροβολεί πισώπλατα, σκοτώνει περαστικούς κατά τη διάρκεια καταδίωξης, προπηλακίζει συντρόφους, εισβάλει σε καταλήψεις, ξυλοκοπεί ανελέητα αντιστεκόμενους ανθρώπους , αφήνει κρότου λάμψης να σκάνε στα πόδια ημιλυπόθημων διαδηλωτών. Ετσι και στην περίπτωση του Σίμου το κράτος αντιμετωπίζει έναν αναρχικό, καταζητούμενο από το 2006 για συμετοχή στους «ληστές με τα μαύρα» και προσφάτως επικηρυγμένο από τον υπουργό ΠροΠό, με βασανισμούς, καταπάτηση στοιχειωδών δικαιωμάτων που έχει ένας νοσηλευόμενος άνθρωπος, τσαλακώνοντας την αξιοπρέπεια που νιώθει κάθε αντιστεκόμενος άνθρωπος την στιγμή που όχι μόνο στερείται την ελευθερία του αλλά κινδυνεύει σοβαρά και η ζωή του.

Στον αντίποδα όλης αυτής της προσπάθειας εξόντωσης του Σεϊσίδη προβάλλεται ο κυνισμός αυτού του συστήματος… 18 μήνες μετά τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τα ένστολα καθάρματα Κορκονέα και Σαραλιώτη, οι δολοφόνοι κυκλοφορούν ελεύθεροι, προστατευμένοι με τις οικογένειες τους, και συνοδεύονται ως V. I.P. από και προς τη δικαστική αίθουσα με την χορηγία του κράτους και του υπουργού. Επομένως σε έναν καταζητούμενο αναρχικό «αρμόζει» η εξόντωση ενώ σε έναν δολοφόνο μπάτσο «αξίζει» η προστασία.

μήνυμα από τον Χρίστο...

"Την Δευτέρα 31 Μαίου κατά την προσέλευσή μου στη συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από την πρεσβεία του ισραήλ λίγο πριν τις 8μμ δέχθηκα έλεγχο από ομάδα αστυνομικών.

Η συγκεκριμένη ομάδα βρισκόταν στην οδό Ανδριανείου λίγα μέτρα πριν τη συμβολή της με την λεωφόρο Κατεχάκη. Αφού έλεγξαν την τσάντα μου και είδαν την ταυτότητά μου, με άφησαν να προχωρήσω ευχόμενοί μου "καλό απόγευμα"(!!!). Φτάνοντας στη συμβολή με την κατεχάκη είδα μια διμοιρία των ΜΑΤ να τρέχει προς την οδό που ήμουν. Βλέποντας τις άγριες διαθέσεις τους, ενστικτωδώς σήκωσα τα χέρια ψηλά. Εκείνοι έπεσαν πάνω μου και άρχισαν να με ξυλοκοπούν με ότι μέσο διέθεταν χωρίς κανένα έλεος. Ακόμα και μετά από τις υποδείξεις συναδέλφων τους, οι οποίοι με είχαν ελέγξει πιο πριν, δεν σταμάτησαν να με χτυπάν και να με σέρνουν στην άσφαλτο. Αφού διαπίστωσαν ότι δεν υπήρχε λόγος να με συλλάβουν άρχισαν να αποχωρούν, ο τελευταίος της διμοιρίας απασφάλισε μια χειροβομβίδα κρότου-λάμψης και την άφησε να σκάσει δίπλα στο πόδι μου, ενώ ήμουν ημιλιπόθυμος. Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι παραμόρφωση του προσώπου μου, αιμάτωμα στο μάτι, διάσειση, κάταγμα στο αριστερό χέρι, μώλωπες στο σώμα και θλαστικο τραύμα στο πόδι με χημικό έγκαυμα από τη χειροβομβίδα.

Είναι πιθανόν η ελληνική αστυνομία να ζήλεψε την αίγλη, το κύρος και την αποτελεσματικότητα των ισραηλινών συναδέλφων τους οι οποίοι δολοφόνησαν άμαχους ανθρώπους.

Να είναι σίγουροι ότι όποια μέθοδο και αν χρησιμοποιήσουν δεν πρόκειται να κάμψουν την διάθεση και την ανάγκη μου να αγωνίζομαι και να αντιδρώ σε ότι άδικο συμβαίνει γύρω μου.

Η αλληλεγγύη μου προς τον μονίμως δοκιμαζόμενο παλαιστινιακό λαό και τους ακτιβιστές των πλοίων ελευθερίας για τη Γάζα, ήταν, είναι και θα είναι δεδομένη.

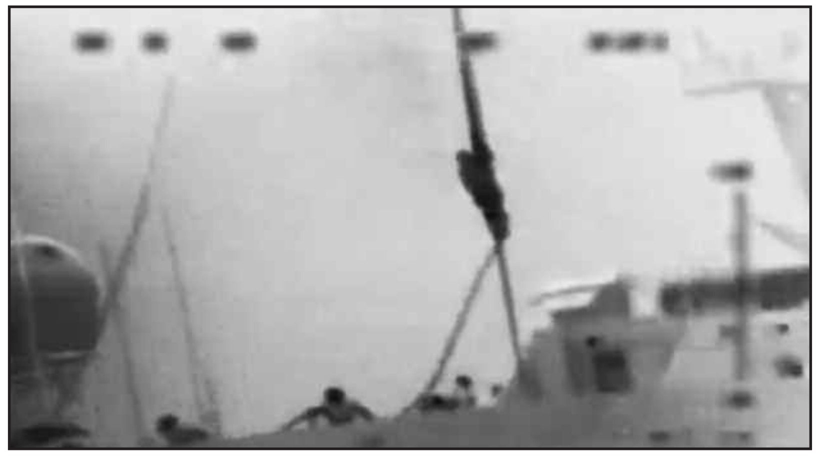
Υ.Γ. Είμαι σίγουρος ότι δεν υπήρχαν ζαρντινίερες γύρω μου, ούτε φόραγα πράσινα παπούτσια, παρολαυτά όποιος διαθέτει περαιτέρω ντοκουμέντα για το συμβάν ας τα στείλει στο παρακάτω e-mail. (31maiou@gmail.com)"

Χρίστος

τι προηγήθηκε και τι ακολούθησε
της σφαγής ανοιχτά της Γάζας;

Σε μια συζήτηση που είχαμε με τον αιγαλιώτη και μέλος της πρωτοβουλίας ''ένα καράβι για τη Γάζα'', Μανόλη Κληρονόμο, εμπλουτίστηκαν τα αυτονόητα προς το χειρότερο. Ο ''στόλος της Ελευθερίας'' συνάντησε συνεχείς ελληνικές προκλήσεις πολύ πρίν συναντήσει τα πυρά των ισραηλινών κομάντο...

Η "αντιτρομοκρατική διεθνής" έχει κατοχυρώσει συμπαγές μέτωπο αντιμετώπισης "ανεπιθύμητων καταστάσεων" από τις αστυνομίες όπου γης, έτσι ώστε τα διάφορα κομάντο και οι δυνάμεις ασφαλείας να μην έχει σημασία ποιά διακριτικά φέρουν, σε ποιό νομικό καθεστώς δρουν, σε ποιό έδαφος επιχειρούν αλλά να εκτελούν κατασταλτικά σχέδια που εξυπηρετούν τα ιεραρχημένα συμφέροντα της παγκόσμιας ισχύος έτσι όπως δομούνται κάθε φορά.



φωτογραφίες από την απόβαση των ισραηλινών κομάντο στο πλοίο "Mavi Marmara"



Κερατσίνι: Πολύ πριν τα Ισραηλινά κομάντο γαζώσουν τη νηοπομπή προς τη Γάζα, τα ''κομάντο'' του Ελληνικού λιμενικού σώματος, πραγματοποιούσαν συνεχείς ''ενοχλήσεις'' για το περιεχόμενο του φορτίου, μοιράζοντας πρόστιμα για παράνομες μετασκευές στο πλοίο. Είναι χαρακτηριστικό ότι το φορτίο στο πλοίο που επέβαινε ο Μανόλης, την "Ελεύθερη Μεσόγειο", εκτός από τρόφιμα και ιατρική περίθαλψη, περιείχε 50 προκατασκευασμένα σπίτια για την οικοδόμηση σχολείων στη Γάζα, 2 μηχανές αφαλάτωσης νερού και 260 αναπηρικά αμαξίδια…

Ρόδος: Ο κρατικός επιθεωρητής σκάφους, προσχηματικά αποφασίζει την απαγόρευση απόπλου του πλοίου. Η τελική άδεια προς Καστελόριζο, δίνεται πολλές ώρες αργότερα και φυσικά καταστρατηγείται από τον στόλο αφού ως επιθυμητή κατεύθυνση παρέμενε πάντα η Γάζα…

Κύπρος: Απαγορεύεται αδιαπραγμάτευτα στην αποστολή η προσέγγιση της σε κυπριακό έδαφος, ενώ το σκαφος περικυκλώνεται από ελικόπτερο που δεν επιτρέπει την επιβίβαση στην ''Ελεύθερη Μεσόγειο''...



τα "κομάντο" της ΕΛ.ΑΣ. επιτίθονται και δέρνουν κόσμο κατά τη διάρκεια συγκέντρωσης έξω από την ισραηλινή πρεσβεία στις 01 Ιούνη.

για περισσότερες πληροφορίες σχετικές με τα κατορθώματά τους: σελ. 19- "μήνυμα από τον Χρίστο"

Σημείο εμπλοκής, 96 ναυτικά μίλια από το Ισραήλ: Ισραηλινές στρατιωτικές βάρκες τύπου zodiac και ελικόπτερα, έχοντας εξασφαλίσει εν μια νυκτί πρωτοφανή άδεια για πλεύση στα διεθνή ύδατα των 67 μιλίων, επιτίθενται στο στόλο της ελευθερίας. Οι πυροβολισμοί γίνονται από ελικόπτερο, οι πρώτοι νεκροί είναι κυρίως καμεραμέν, με διαμπερή τραύματα στο κεφάλι. Νωρίτερα της σφαγής, είχε προηγηθεί με ρητή εντολή του Ερντογάν, άμεση μεταφορά 10 τούρκων βουλευτών, σε ασφαλές σημείο. Αυτό αναιρεί τις συκοφαντίες της δήθεν εντεταλμένης επιχείρησης του τούρκικου κράτους με πρόσχημα τον στόλο της ελευθερίας για την δημιουργία τεχνητής έντασης στην περιοχή με την καθοδήγηση του Ερντογάν. Ο Μανόλης έχει την τεκμηριωμένη και από το βίωμά του άποψη ότι οι Τούρκοι της ΜΚΟ ΗΗC έδρασαν ιδία βούληση. Το ελληνικό πλοίο,συνεχίζει για λίγο τη πορεία του μέχρι να καταληφθεί και αυτό. Tasers και paintball, χρησιμοποιούνται τόσο στο κατάστρωμα, όσο και στο λιμάνι του Ασντόντ κατά τη διάρκεια των συλλήψεων, ''δια σωφρονισμόν''…

Μπερσέβα, ισραηλινές φυλακές: Οσοι γλίτωσαν από τις σφαίρες, έτυχαν καλύτερης μεταχείρησης. 1 δικηγόρος για 6 λεπτά επαφής με 36 κρατούμενους, πλήρης λεηλασία και πλιάτσικο προσωπικών αντικειμένων (από φωτογραφικές μηχανές, μέχρι τη γραβιέρα στο ψυγείο…) τόσο από τους κομάντο στο πλοίο όσο και από την αστυνομία εκ των υστέρων, κρατήσεις διαβατηρίων και ναυτικών φυλλαδίων. Και μέσα σ' όλα αυτά, φυσικά, μια ελληνική πρεσβεία παντελώς απούσα μέχρι τη τελευταία μέρα. Ακόμη και σε αυτό το καθεστώς τρόμου, οι αιχμάλωτοι κατάφεραν να παραμείνουν άνθρωποι διατηρώντας την ευαισθησία... και το χιούμορ τους. Απο τον Ιρλανδό κρατούμενο που καλούσε τηλεφωνικά την Ισραηλινή αστυνομία καταγγέλλοντας απαγωγή από το Σιωνιστικό καθεστώς έως τον Μανόλη που χάραξε την λέξη ''Αιγάλεω'' στον τοίχο του κελιού του εκεί στη Σιών..

κόκκινα τα πουκάμισα από τις σφαίρες στην ταϊλάνδη

Μάρτιος 2010 και χιλιάδες κόσμος, αντικυβερνητικοί, οι γνωστοί και ως διαδηλωτές με τα κόκκινα πουκάμισα, συγκεντρώνονται στο κέντρο της Μπανγκόγκ ζητώντας την άμεση προκήρυξη εκλογών. Οι πρώτες αυτές μαζικές και «ειρηνικές» διαδηλώσεις μαρτυρούσαν από την αρχή πως δεν θα ήταν και η τελευταία πινελιά αυτής της ιστορίας, που εκκρεμούσε από το 2006, όταν η τωρινή κυβέρνηση ανέβηκε στην εξουσία με τη βία και τη βοήθεια, όπως σε κάθε τέτοια περίπτωση, του στρατού. Με το πραξικόπημα αυτό και την εξορία του μέχρι τότε πρωθυπουργού Τακσίν Σιναουάτρα, σχηματίζεται στην Ταϊλάνδη μια κυβέρνηση που βρίσκεται στον πλάι μιας πολύ συγκεκριμένης ελίτ, μιας κυβέρνησης που μένει ήδη στην ιστορία ως η κυβέρνηση των πλουσίων, ως η κυβέρνηση του στρατού και του χρήματος.

΄Ομως, οι ξεχασμένες επαρχίες της Ταϊλάνδης είναι καζάνια που βράζουν. Η πείνα και η πολιτική της νέας αυτής χουντικής κυβέρνησης απέναντι στους φτωχούς εργάτες, κυρίως της επαρχίας, κατεβάζει από τα σκονισμένα πατάρια τα «κόκκινα πουκάμισα» για να συγκεντρωθούν τα Μάρτιο πάνω από 10000 άτομα στην Πρωτεύουσα της Ταϋλάνδης,8 την Μπανγκόγκ. Η μαζική αυτή συγκέντρωση, «ειρηνική» κατά τις προσδοκίες των κυβερνητικών, πολύ γρήγορα θα αλλάξει χαρακτήρα, όταν πλήθος διαδηλωτών θα επιτεθεί με πέτρες μολότοφ κι άλλα αυτοσχέδια όπλα στο Υπουργείο Παιδείας. Ολα πλέον δείχνουν πως η κυβέρνηση στην Ταϊλάνδη θα χάσει τον ύπνο της για καιρό και πως τα πράγματα δεν θα είναι απλά για αυτούς. Ο νυν πρωθυπουργός Αβισίτ Βετζατζίβα, σε μια προσπάθεια διεθνούς δημοκρατικής εμφάνισης κάνει λόγο για σεβασμό των διαδηλώσεων αλλά και για καταπολέμηση των τρομοκρατών με τα κόκκινα πουκάμισα με ό,τι μέσο χρειαστεί.



Ο στρατός με βαρύ οπλισμό βρίσκεται από τις πρώτες μέρες στο δρόμο απέναντι σε διαδηλωτές (ανάμεσα τους παιδιά και γυναίκες), που με πέτρες, μολότοφ και άλλα αυτοσχέδια όπλα προσπαθούν να υπερασπιστούν τα οδοφράγματά τους γύρω από το εμπορικό κέντρο της Μπανγκόγκ, όπου βρίσκονται κατά κύριο λόγο συγκεντρωμένοι. Με τελευταία αφορμή τη δολοφονία του βασικού ηγέτη των αντικυβερνητικών Κατίγια Σαουασντιπόλ, οι διαδηλωτές καταλαμβάνουν κτίρια και η κατάσταση στο κέντρο της Μπανγκόγκ παίρνει τη μορφή εμφυλίου πολέμου.

Μέσα σε μόλις δύο 24ωρα τον Απρίλιο σκοτώνονται πάνω από 20 άνθρωποι και τραυματίζονται περισσότεροι από 800, ενώ ο συνολικός απολογισμός από το Μάρτιο μέχρι και το «τέλος» των διαδηλώσεων ανεβάζει τους νεκρούς σε πάνω από 50 και τους τραυματίες σε πάνω από 1000. Αγνωστος παραμένει μέχρι και σήμερα ο ακριβής αριθμός των συλληφθέντων.

Παρά την άγρια καταστολή από το στρατό κατοχής , τα «κόκκινα πουκάμισα» θα παραμείνουν για πολλές μέρες στα κατειλημμένα κτίρια αντιστεκόμενοι και επιθετικοί απέναντι στις δυνάμεις του στρατού. Οι βασικοί όμως ηγέτες τους συλλαμβάνονται, οπότε και οι υπόλοιποι αναγκάζονται να συνθηκολογήσουν, και πολύ γρήγορα ο αγώνας αυτός θα λάβει τέλος.

Οι εξεγερμένοι με τα «κόκκινα πουκάμισα» είναι ουσιαστικά ένα εργατικό κίνημα, που αποτελείται κατά κύριο λόγο από αγρότες από τις φτωχές επαρχίες της Ταϊλάνδης. Ενα κομμάτι, ίσως και το μεγαλύτερο, είναι φανεροί υποστηρικτές του εκδιωχθέντα πρώην πρωθυπουργού της Ταϊλάνδης Τακσίν Σιναουάτρα. Πρόκειται για ένα μεγιστάνα ο οποίος, κατά τη διάρκεια της πρωθυπουργίας του κατηγορήθηκε για διαφθορά και υπεξαίρεση πολλών χρημάτων, αλλά κατάφερε να κερδίσει την υποστήριξη ενός μεγάλου μέρους του προλεταριακού κόσμου της Ταϊλανδής και κυρίως αγροτών, μια και βελτίωσε σημαντικά το δημόσιο σύστημα υγείας και φορολόγησε βαριά τη μεγαλοαστική τάξη.

Παρ΄όλη λοιπόν, αυτή την αναμφισβήτητη σύνδεση των εξεγερμένων με τον Σιναουάτρα, φαίνεται πως το κίνημα είχε εμπλουτιστεί από έναν κόσμο, που διεκδικούσε αυτό που στην Ταϊλάνδη, ακόμα και σήμερα, δείχνει να είναι πολύ μακριά: μια δημοκρατική διαδικασία ανάδειξης κυβέρνησης και ένα τέλος σε αυτή τη στρατιωτικά φρουρούμενη κυβέρνηση, η οποία έχει αφήσει τις αγροτικές αλλά και γενικά τις εργατικές τάξεις στο έλεος της πείνας φροντίζοντας μόνο την εικόνα της χώρας, ακόμα και με τη στρατιωτική βία, προκειμένου να εξασφαλίσει υψηλά τουριστικά κύματα, που είναι και η βασική πηγή εσόδων της Ταϊλάνδης.

Η συνθηκολόγηση των ηγετών του κινήματος έδωσε τέλος στην εξέγερση αυτή. Μέρος της συνθηκολόγησης λέγεται πως ήταν και η αποφυλάκιση των συλληφθέντων και η μη αντιμετώπισή τους από το στρατό ως τρομοκράτες. Αλλά η ταχύτητα της συνθηκολόγησης από τους ηγέτες του κινήματος και το πέρασμα από την αντίσταση στην υπό όρους παράδοση εγείρει πολλά ερωτηματικά, τουλάχιστον, σε εμάς, που απέχουμε πολλές χιλιάδες χιλιόμετρα και οι πληροφορίες περνούν από καθεστωτικά φίλτρα.

΄Ηταν ένας αγώνας ενάντια στην χούντα και στην εξαθλίωση; Ενας αγώνας στο δρόμο για την ελευθερία και την διεκδίκηση μιας καλύτερης ζωής όπως το κίνημα βροντοφώναζε; Η μια υποκινούμενη από τα πρώην κυβερνητικά στελέχη εξέγερση, στο πλαίσιο της επανάκτησης της εξουσίας;

Κανείς δεν μπορεί να απαντήσει με βεβαιότητα στις ερωτήσεις αυτές. Αλλά και κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει τον αγώνα και τη σθεναρή αντίσταση φτωχών εργατών απέναντι στο στρατό. Και κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι πάνω από 50 διαδηλωτές έχασαν τη ζωή τους υπερασπιζόμενοι οδοφράγματα. Μένει να δούμε αν το κίνημα για την ανατροπή της στρατιωτικής αυτής χούντας εξάντλησε τη δυναμική του ή τα κόκκινα πουκάμισα περιμένουν μια νέα αφορμή για να ξανακατέβουν από τα πατάρια.

αφήνοντας στην άκρη τον πολιτισμό των καλλιτεχνών, των ποιητών και των ειδικών κριτικών
μακριά από την αστική ηθική, τα διαμεσολαβημένα και ακρωτηριασμένα νοήματα
απέναντι στην τέχνη που γεννιέται για να πουληθεί, να μπει σε μουσεία, να απασχολήσει
στήλες περιοδικών και τηλεοπτικά πάνελ

υπάρχει η **δημιουργία**... και η **έκφραση**...
υπάρχει η τέχνη του καθενός και της καθεμιάς
η τέχνη που δεν διαχωρίζεται από τη ζωή,
αλλά γεννιέται μέσα από αυτή και συνδιαλλέγεται μαζί της.
την επικοινωνεί και την εκθέτει...
δε διεκδικεί τίτλους, ούτε αναζητά άστρα και «έμφυτα ταλέντα»
υπάρχει ελεύθερη και ακηδεμόνευτη,
χωρίς αντίτιμο και συγχρόνως δίχως να είναι «τζάμπα»
πολύ απλά γιατί αρνείται να εξαργυρώσει την αξία της με χρηματικούς όρους

κι αν κάτι είναι που πρέπει να μας απασχολεί,
αυτό είναι να επαναφέρουμε την έκφραση και τη δημιουργία στην καθημερινότητα,
στη διαρκή κίνηση προς την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

η νύχτα ξεβράζει εφιάλτες όταν η μέρα αρνείται να ζήσει όνειρα...

Ξαναζούμε
καθώς προσπερνάμε βιαστικά
τις καταφάσεις.

Προσταγές της σιωπής
πνιγμένες στην ύλη της μελαγχολίας.

Δε χάθηκε η επαφή
μόνο παραμέρισε για χάρη της νοσταλγίας.

Κι εμείς
πότε πότε χαμογελάμε
στα τρυφερά αγγίγματα
κι άλλοτε λυπούμαστε κρυφά
για τις στιγμές που μας προσπέρασαν.

ανάσες βουβές
στους θορυβώδεις δρόμους

βλέμματα καρφώνουν πρόκες
στις παγωμένες σάρκες

τα δάκρυα σκουριάζουν
τα μεταλλικά κιγκλιδώματα
των πεζοδρομίων
στο σκοτάδι που πνίγει τα πρόσωπα

ανάσες βουβές
σε δρόμους ατελείωτους

κάτω από το κίτρινο φως
ο άνεμος επεξεργάζεται τις απουσίες μας

Να γίνουμε θάλασσες

να ταξιδέψουμε
επιτέλους
δίχως προορισμό,
δίχως πατρίδες
και αγαπημένους να μας περιμένουν.
Να κυνηγήσουμε
τις αχανείς γραμμές των οριζόντων
να δούμε επιτέλους
πανσέληνους
να βυθίζονται στην αγκαλιά μας.
Να γίνουμε θάλασσες φουρτουνιασμένες
και ωκεανοί αταξίδευτοι
σαν κι αυτούς που συζητάνε
στα καρνάγια
και τους ταρσανάδες
και που η κουβέντα
απαιτεί τσιγάρο
και μπόλικο αλκοόλ.
Ναυάγια να συναντήσουμε
και ανήσυχους νεκρούς
πνιγμένους
κάτω από σάπιες γάστρες
άλλους δεμένους σε κατάρτια
κι άλλους με μια πυξίδα στο χέρι
να δείχνει ξεριζωμό κι ελπίδα.
Να ταξιδέψουμε!
μέχρι εκεί που δεν πήγαμε ποτέ
κι αν η πυξίδα μας προδώσει
ας μην διστάσουμε
να την κάνουμε κομμάτια
και να συνεχίσουμε...
μέχρι τα δικά μας ναυάγια...

απολογισμός στη δύση μιας λύπης

εδώ που φτάσαμε
στυφή γεύση
και πικρή
και μυρωδιά από κανέλλα
λες και δε πέρασε λεπτό
από τους βροχερούς μας περιπάτους.

εδώ που φτάσαμε
ακαθόριστη σκέψη
κίνηση νευρική
ανάμεσα σε βήματα κουτσά
δειλά να περπατήσουμε
για λίγο ακόμα.

εδώ που φτάσαμε
καθρέφτες και σώματα
σκιές σε καθρέφτες
και ατημέλητες φιγούρες
να κραυγάζουν μοναξιά
σε βουβά καταφύγια.

εδώ που φτάσαμε
και μετά κενό

κράτα με σφιχτά
και δες πώς απλώνεται
στα πόδια μας η θάλασσα
αγρίμι κατατρεγμένο.

χάρισέ μου μια τελευταία ματιά
και ετοιμάσου για την ύστατη πτώση.

ημερολόγιο

είχα πάρει το δρόμο για το σπίτι.

πριν λίγες ώρες παίζαμε
με τις φωτιές και τις σηκωμένες ασφάλτους.
έβηχα και έφτυνα
παρασκευάσματα πιστοποιημένα από το
Χημείο του Κράτους.

τι ειρωνία!

αφηρημένος
σκόνταψα σε μια νοσταλγία
και είπα να κάτσω λίγο στο παγκάκι
το γνωστό... θυμάσαι;

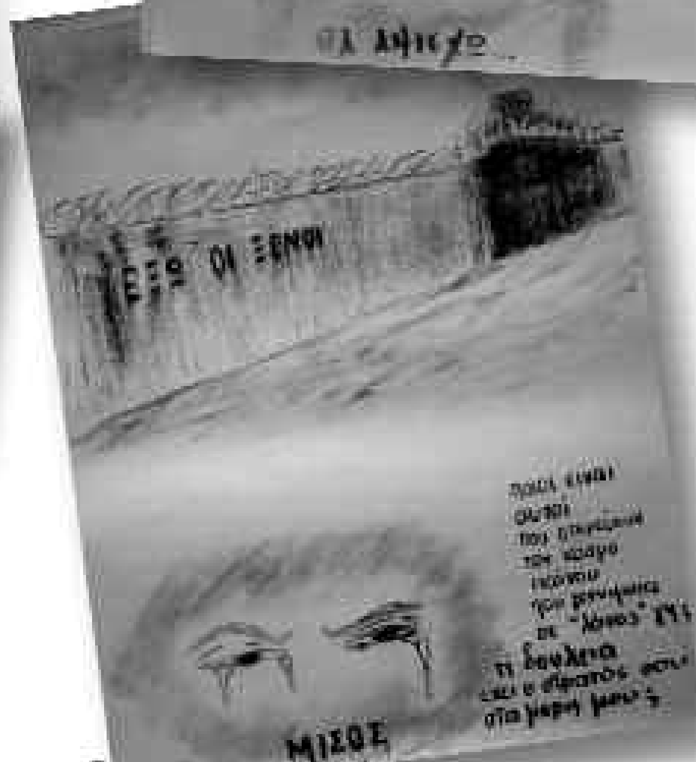
άναψα ένα τσιγάρο
(νομίζω ήταν και το τελευταίο μου)
κι έμεινα μάταια εκεί να σε περιμένω...

μινουέτο
http://menuetto-g.blogspot.com/













αιώνια
δευτερόλεπτα
http://kosgal.blogspot.com/







στιγμές από τον ένα μήνα της
κατάληψης **σινιάλο**...

οι εργασίες για την αποκατάσταση του χώρου

τα ταχυδακτυλουργικά και τα παιχνίδια με τα
παιδιά της γειτονιάς

οι συλλογικές κουζίνες και το φαγοπότι
στην πλατεία έξω από την κατάληψη

η μάιρα
η τετράποδη συντροφιά των περιφρουρήσεων...

ένας μήνας κατάληψη

είμαστε εδώ!
και είμαστε ακόμα στην αρχή...









